

БЕНДЖАМИН ХОФ ТАОТО НА ПУХ

Превод от английски: Мирена Пламенова, 2007

chitanka.info

— Какво е това, което пишеш? — попита Пух изкачвайки се върху масата за писане.

— Таото на Пух, отговорих аз.

— Какво на Пух? — попита Пух, зацапвайки едната от думите, които току-що бях написал.

— Таото на Пух, повторих аз, махайки лапата му от химикала.

— Прилича повече на болката на Пух! — каза Пух, разтривайки лапата си!

— Не е! — ядосах се аз.

— За какво става дума? — накланяйки се и зацапвайки друга дума.

— За това как да си щастлив и да ти е уютно във всички ситуации!

— Ще я прочетеш ли? — попита Пух.

Това се случи след като някои от нас бяха разговаряли за Големите Учители по Мъдрост и някой беше казал че всички те произхождат от Изтока, а аз казах че не са всички, но той си приказваше само това и това, като не приемаше чуждо мнение, докато аз не реших да прочета един цитат от Мъдрост от Запада, за да докажа че съществува и повече от половината свят...

— Кое е първото нещо, което си казваш, като се събудиш рано сутринта, Пух? — питал най-сетне Прасчо.

— Какво има за закуска? А ти какво се питаш, Прасчо?

— Ми питам се какво интересно ще се случи днес?

Пух кимаше в знак на съгласие.

— Това е едно и също нещо — каза той.

— Какво е това? — попита Невярващия.

— Мъдростта на Западния таоист.

— Звучи като „Победите на Пух“.

— То е!

— Не е за таоизма — каза той!

— О не, то е!

— Не, не е!

— За какво е, според теб?

— То е за едно малко тъпо мече, което се чуди на всичко и задава тъпи въпроси, измисля си песнички, прави всички разновидности

пътешествия, без да събира каквото и да е интелектуално знание и без да губи своят наивен вид щастие. Това е за което е!

— То е същото!

Това се случи, когато реших да напиша книга, която да обясни принципите на таоизма чрез Winnie-the-Pooh и да обясня Winnie-the-Pooh чрез принципите на таоизма.

Когато информирах за моите намерения, учениците креснаха „Преафиширано“ и други подобни. Други казаха че това е най-тъпото нещо, което са чували и че аз май трябва да сънувам. Някои казаха, че това е прекрасна идея, но много трудно изпълнима. — Само кога ще я почнеш — попитаха те. Ами, старият таоист би казал — Пътуването от 1000 мили започва с една стъпка!

Така че мисля да започнем с началото.

КАКВО НА ПУХ

— Ти виждаш Пух, че повечето хора изглежда не знаят какво е таоизмът...

— Да — каза Пух, намигайки.

— Така че ето за това е тази част, за да обясни нещата поне малко!

— Виждам!

— И най-лесният начин да направим това е да отидем за малко в Китай.

— Какво? — зениците на Пух се разшириха от изненада — Сега ли?

— Разбира се! Единственото, което трябва да направим е да се облегнем назад, да релаксираме и сме вече там...

— О, разбирам! — каза Пух.

Нека си представим, че вървим надолу по малка уличка на голям китайски град и намираме малко магазинче, в което продават старинни свитъци, рисувани в класически стил. Влизаме вътре и молим да ни покажат някой с алегии — нещо смешно, да предположим, но с неостаряващо значение. Продавача се усмихва — Имам точното! Копие на Дегустаторите на оцет. Той ни завежда до голяма маса и разгъва свитъка, за да го разгледаме. — Извинете ме за момент! Имам работа за малко! — казва той и отива в ъгъла на магазинчето, оставяйки ни насаме със свитъка.

Въпреки че виждаме че това е съвсем скорошно копие, ние знаем че оригиналът е много стар, от незапомнени времена. Но и сега сюжетът му е добре познат:

Трима мъже стоят пред бъчва с оцет. Всеки от тях си топи пръста в оцета и го опитва. Изражението на лицата на всеки от тях показва реакциите им. Тъй като картината е алегорична, ние разбираме че те не са обикновени дегустатори, а напротив — те са представители на трите основни учения в Китай, а оцетът представлява Есенцията на живота. Тримата учители са Конфуций, Буда и Лао Дзъ, авторът на

най-старата книга за таоизма. На лицето на първия е изразена мъка, на втория — горчивина, а третия се усмихва.

За Конфуций животът е много тъжен, той счита че настоящето е излязло от крачката на миналото и че представителите на човечеството са излезли от хармония с Пътят към Рая, представителите на Вселената. И така той набляга на уважението към Предците, както и на старинните ритуали и церемонии, в които императорът като син на Рая играе основна роля като свързва безграничния Рай с материалната земя. Според Конфуцианството е необходимо да се слуша точно определен вид музика, определени стъпки, движения, фрази и към всичко това да се добави сложна система от ритуали, всеки от тях с определена цел и в определено време. Това може да се илюстрира чрез думите на Конфуций: Ако столът не е изправен, мъдрецът не може да седне. Това ни показва как вървят нещата, когато царува конфуцианството.

За Буда, животът на земята е горчив, изпълнен със желаня и привързаности, които трябва да търпим. Животът наподобява на поредица от капани, генератор на илюзии, въртящо се колело на болката за всички създания. За да намери покой, Будистът счита за необходимо да преодолее „Светът на мръсотията“ и да достигне Нирвана, образно казано „състояние на безветрие“. Въпреки като цяло оптимистичните възгледи на Китайският будизъм (за разлика от този в Индия — родината на будизма), набожният будист често вижда ветровете на ежедневието да нарушават пътя към Нирвана.

За Лао Дзъ, хармонията нормално съществува между Рав и земята, от самото им начало и може да бъде постигната от всеки и по всяко време, но не чрез ритуалите на конфуцианството. Както показва в своята *Tao Te Ching* (DAO DEN JEENG), Таоистката Библия, Земята в своята същина е огледален образ на рая и се движи по същите закони, а не по тези създадени от човека. Тези закони важат не само за движението на планетите, но и за действията на птиците в гората и на рибата в морето. Според Лао Дзъ, колкото повече хора интерферират с природния баланс и се водят от вселенските закони, толкова по скоро хармонията ще дойде на земята. Тъй като и тежкото и лекото, и мокрото и сухото, и бързото и бавното, всичките имат своята собствена природа и тя не може да бъде нарушена, без да се възникнат трудности. Колкото повече се опитваме, толкова повече проблеми.

Когато абстрактни правила се налагат отвън тогава битката е непреодолима. Едва тогава животът става тъжен.

За Лао Дзъ животът не е поредица от капани, а учител на много важни уроци. Неговите уроци трябва да бъдат научени, както и правилата му да бъдат следвани и едва така светът ще върви към добро. По-скоро дайте да променим „светът на праха“, Лао Дзъ съветва „Присъединете се към мръсотията на света“. Това което управлява над всичко в рая и на земята той нарича Тао — Пътят. Основен принцип на таоизма е, че Пътят на Универса не може да се опише адекватно с думи и че това би било оскърбително както за неограничената сила, така и за интелигентният човек, който се опитва да го постигне. Едва когато природата може да се разбере и само онзи който възприеме максимума от нея, и животът на когото е в максимално съзвучие с нея, би разбрал пътя добре.

През вековете класическото учение на Лао Дзъ се е развивало и било разделено на философско, мастирско и народно течение. Всичките те обаче могат да се включат във водещите тенденции на таоизма. Но основата на таоизма, върху която се концентрираме тук, е лесно разбираем тъй като ще се учим и ще работим със нещата които се случват в ежедневието. Според таоизма естественият резултат на хармоничният начин на живот е щастието. Може да се каже че щастливата ведрина е най-забележителната черта на таоиста, а доброто чувство за хумор се усеща дори и в най-отвлечените таоистки съчинения, като 24 вековния Тао те чинг. В съчиненията на втория по важност автор-чунг-дзе изплува тих хумор като мехурче от водата на фонтан.

— Но какво трябва да направим с оцета? — пита Пух.

— Миля, че го обясних!

— Аз не мисля така!

— Добре тогава, ще обясня пак!

— Това е добра идея — каза Пух.

Защо се смее Лао Дзъ от картината. Преди всичко, оцетът, който представя живота би следвало да има неприятен вкус, както показват физиономиите на другите двама мъже. Но работейки в хармония с житейските ситуации, таоиста схваща промяната на нещата и може да превърне негативното в нещо позитивно. Според таоиста тъгата и мъката произхождат от обърканите и неперспективни мозъци. Самият

живот, ако бъде разбран и използван, е нещо сладко. Това е посланието на дегустаторите на оцет.

— Сладко! Имаш предвид като меда ли? — пита Пух.

— Е не чак толкова сладко! Но може да се поправи малко.

— Ние още ли сме в Китай? — пита Пух безсмислено.

— Не! Ние току що обяснихме всичко и сега се върнахме при масата за писане.

— Ох! Вече е време да хапнем нещичко! — каза той, въртейки се в кухнята.

ТАОТО НА КОГО?

Късно вечер докато обсъждахме каква е дефиницията на мъдростта и почти ни приспиваше темата, когато Пух отбеляза че неговото разбиране за таоистките принципи е било разбито от Старините Праотци.

— Като кого? — питах аз.

— От Пух-тао-тце, известен китайски художник. — каза Пух.

— Ву-тао-тце.

— Или май от Ли-Пух, известен таоистки поет? — предпазливо попита Пух.

— Имаш предвид Ли-по!

— Уф! — каза Пух, гледайки надолу към пода.

После аз казах нещо от рода на: — Това няма особено значение, защото един от основните таоистки принципи е бил формулиран от теб.

— Наистина? — с надежда ме попита Пух!

— Разбира се — П'у, Неиздълбания пън.

— Бях забравил!

Та сега ще се опитаме да обясним принципа П'у, Неиздълбания пън. По класически таоистки начин няма да навлизаме твърде надълбоко и няма да обясняваме твърде много, защото това само ще ни обърка и поради това ще оставим само впечатлението, до което тази идея може да ни изведе на нашето умствено ниво и после ще я игнорираме. Сега вие ще кажете „Ок, тази идея е страхотна, но за какво става дума?“ Така че вместо това, нека да покажем съдържанието и по различни начини.

— П'у между другото се произнася като Пух, но с по-кратко „у“ — като звукът, който се издава, когато се опитвате да издухате пращинка от шепата си в горещ летен ден. Сега, преди да извикаме нашия местен експерт, за да ни даде няколко блестящи забележки, нека обясним нещо.

Същността на принципа на неиздълбания пън е, че нещата в естествената им простота съдържат собствена природна сила, сила която бива ограбена и се губи, ако тази естествена простотата бъде нарушена. За П'у, типичният китайски речник ще ни даде определения — натурален, прост, ясен, честен. П'у е съставен от две ясно различни, но комбиниращи се едно с друго значения: първото — коренът на думата е за дърветата в гората, второто — звуковото е за дълбоката трева и шубрака. И от „дървото в шубрака“ и „неизрязаната гора“ произхожда идеята за нещата в тяхното собствено природно състояние — това е основната представа в английските версии на таоистките съчинения, описано като „неиздълбания пън“. Този основен таоистки принцип е валиден не само за нещата с тяхната природна красота и функция, но и за хората като цяло. И за мечетата! Кое то ни отвежда при Пух като епитом на неиздълбания пън. Като илюстрация на този принцип, Пух може да ни изглежда твърде глупав на моменти.

— Това е повече от вярно! — каза нервно Прасчо — За какво си мислиш Пух?

Пух се загледа в лапите си. Той знаеше че едната е дясната (правилната) и знаеше че ако намери дясната то другата е задължително лявата, но никога не можеше да си спомни как да започне.

— Ами, каза бавно той...

...Няма никакво значение какво си мислят другите, особено ония изпълнени с предубеждения, Пух неиздълбания пън, може да постигне всичко, което реши, точно защото е простоват. И всеки истински стар таоист вървящ през гората ще ви каже, че простоват не значи непременно глупав. И е ясно, че таоисткият идеал е простото уютно отражение на универсалния принцип на неиздълбания пън и става ясно, че Пух, за разлика от мислителите Заек, Бухал и Июр, е истинския герой на *Winnie-the-Pooh* и на Къщата на ъгъла.

— Факт е, каза Заека, че някакси си сме загубили пътя.

Те тъкмо си почиваха на малка слънчева полянка по средата на гората. Пух се ядоса на тази полянка, тъй като в която и посока да тръгнаха, все се връщаха обратно и винаги когато тръгнаха, Заекът казваше победоносно: „Сега вече знам къде сме!“ И Пух мрънкаше ядосано: „Аз също!“ А Прасчо не казваше нищичко. Той все се

опитваше да каже нещо, но единственото което му идваше наум беше „Помощ! Помощ!“, а изглеждаше тъпо да каже това, когато до него бяха Пух и Заекът.

— Хъм — каза Заекът, след дълго мълчание което никой не се опита да наруши като му благодари за страхотната разходка, — по-добре е да ставаме, предполагам. Кой път ще хванем сега?

— Как става така, че колкото по-бързо се отървем от тая полянка, толкова по-бързо почваме да я търсим! — разсъждаваше бавно Пух.

— И какво му е хубавото на това! — пита Заекът.

— Ами, каза Пух, когато се опитахме да се върнем у дома, е го намираме, следователно ако се опитахме да намерим тази полянка, ще сме сигурни че няма да можем, а това вече е добра идея, защото тогава би трябвало да намерим нещо, което не сме търсили, което би трябвало да е нещото, което наистина търсим.

— Не мога да открия и грам разсъдък в това! — каза Заекът. Ако тръгна от тази полянка и после пак я потърся, със сигурност ще я открия.

— Аз пък предполагам, че няма да стане така. — каза Пух! — само предполагам.

— Пробвай! — каза изведнъж Прасчо — Ние ще те чакаме тук.

Заекът се разхили, за да покаже колко е тъп Прасчо и пак тръгна в тъмата. И както поне 100 пъти досега, той тръгна да се връща обратно... Прасчо и Пух почакаха 20 минутки и после Пух стана.

— Мисля си, каза Пух, Хайде да се прибираме у дома, Прасчо.

— Но Пух — каза Прасчо ентусиазирано, — нима знаеш пътя?

— Не! Но в шкафа имам 12 каци с мед и те ме викат от часове! До сега не можех да ги чуя добре, защото Заекът не спираше да говори, но сега когато всички си мълчахме, аз чувах само тях. Мисля, Прасчо, че вече знам откъде ме викат. Хайде!

Те повървяха заедно, и дълго време Прасчо не проговори, за да не прекъсне каците и изведнъж издаде писклив вик и още едно оооооооо..., защото най-сетне почна да осъзнава къде е, но все още не искаше да издава прекалено силен звук, в случай че е сгрешил. И когато вече беше сигурен че няма никакво значение дали гърнетата наистина викат или не, се чу вик пред тях и от тъмнината изскочи Кристофър Робин.

След всичко това излиза че, ако има някой които да е най-умен от тях то това би бил Заекът, а не Мечето. Но това не е начинът, по който стават нещата.

— Идваме за да ти пожелаем Много Щастлив Четвъртък. — каза Пух след като беше влизал и излизал 1 или 2 пъти само за да се убеди, че може да излезе пак.

— Защо? Какво ще се случи Четвъртък? — попита Заекът.

Пух обясни, после заекът, чийто живот е изграден само от важни неща, каза:

— Ох, Мисля си, че все пак ти си дошъл за нещо.

После поседяха малко и след време Пух и Прасчо отново тръгнаха. Сега вятърът беше зад гърба им и те не трябваше да крещят.

— Заекът е умен! — каза Пух.

— Да! Заекът е умен! — съгласи се Прасчо.

— И той има мозък!

— Да! Има мозък! — додаде Прасчо.

Възцари се дълга тишина.

— Дааа! Предполагам, че това е причината той никога нищо да не разбира. — заключи Пух.

И както Умният Заек, така и Изтърканият Йори не постигат това, което искат. Защо? Причината е в това, което ние наричаме Отношението на Йори. Може да се каже, че Заекът прекалява с познанието как да се чувства Умен, и докато Бухала прекалява с познанието как да изглежда Знаец, то Йори прекалява с това как да се оплаква. Както и всеки, който реално ги няма, може да се види, че отношението на Йори към мъдростта и щастието е повече на превенцията ??? на каквото и да било истинско осъзнаване на живота, като цяло:

Йори, старото сиво магаренце седеше над потока и се оглеждаше във водата:

— Патетично, каза той, ето какво е! Патетично!

Той се обърна и продължи 20 ярда надолу, следвайки поточето, после го пресече и продължи бавно надолу по другия бряг. После отново се вгледа в образа си във водата.

— Както си и мислех. Не изглежда по-добре и от тази страна. Но на никой не му пука. Никой не го е грижа. Патетично, ето какво е!

Чу се пукане от орловата папрат пред него и оттам излезе Пух.

— Добро утро, Йори!

— Добро утро Пух, мечето ми. Ако е добро наистина, в което се съмнявам.

— Защо? Какъв е проблема?

— Нищо Пух, мечето ми, нищо! Ние не можем всичко, а някои от нас не го правят. Всичко тук ни показва че е така, уви!

Не че отношението на Йори няма и грам хумор...

— Здравей Йори! — казахме ние.

— А! Загубили сте се?

— Ние идваме само да те видим. И да видим как е къщичката ти! А още си седи, Пух! — каза Прасчо.

— Знам! Много странно! Някой трябва да дойде и да я събори. — каза Йори.

— Чудехме се дали вятърът може да я издуха! — каза Пух.

— Аха ето защо никой не е дошъл. Предполагам, че са забравили.

...вярно е че не му е чак толкова ужасно чувството за хумор. Не както на някои други, за които бихме си помислили. И накрая, кое прави Пух толкова любим на всички.

— Ами, да започнем с... — каза Пух.

— Да, нека започнем, имаме принципът на неиздълбания пън. Кое е най-очарователното нещо в Пух?

— ами да започваме...

...простотата, простотата на неиздълбания пън? А най-чудното нещо на простотата е нейната услужлива мъдрост, нещо като какво-има-за-ядене-тук, мъдрост, от която можеш да черпиш...

Осъзнавайки това, нека оставим Пух да обясни природата на неиздълбания пън.

— ОК, Пух, какво можеш да ни кажеш за неиздълбания пън.

— за какво? — скочи изведнъж Пух и разтвори очички.

— за Пъна... Ти знаеш...

— Ох... Уф...

— Какво можеш да ни кажеш за него?

— Не мога!

— Ти...

— Нека каже Прасчо! — каза Пух.

— Не мога! — изписка Прасчо!

— Ами, тогава... предполагам че заекът ще може!
— Аз не искам! — пак се обади Прасчо.
— Някой вика ли ме? — каза Заекът, изскачайки иззад стола.
— О, заек. Ние точно обсъждаме неиздълбания пън... — рекох

аз.

— Никога не съм го виждал, но ще отида да питам Бухала.
— Това не е не...
— Твърде късно! Той вече замина! — отбеляза Пух.
— Аз никога не съм чувал за този Пън! — каза Прасчо.
— Нито пък аз! — отсече Пух, почесвайки се зад ухото.
— Само така се казва. Това означава само че Пънът е начинът да кажеш — „като Пух“.
— Аха и това е всичко... — каза Прасчо...
— И аз се чудех — каза Пух.

Пух не можа да обясни какво е Пъна с думи и просто каза, че той е. Това е и природата на неиздълбания пън.

— Перфектно обяснение, Пух. Благодаря.
— Няма за какво! — каза Пух.

Когато премахнеш неща като арогантността, сложността и разни други, с които се срещаме по пътя си, рано или късно откриваш простичката детска и мистериозна тайна позната на Пъна. Животът е забавен.

И така... една есенна сутрин, когато вятърът бе издухал всички листа в гората през нощта и се беше опитал да издуха и храстите, Пух и Прасчо седяха на Мястото за размишления и се чудеха.

— Това за което си мисля — каза Пух — е че трябва да посетим Йори, за да видим дали вятърът е издухал къщичката му и ако е така да се опитаме да я построим отново.

— Мисля си, че трябва да идем при Кристофър Робин, но той вероятно няма да си е там, така че няма да можем да го видим. — каза Прасчо.

— Хайде да посетим всички! Защото, когато си вървял дълго през гората и изведнъж влезеш в чужда къща и той то каже „Здравей Пух“ и ти залепи звучна целувка. Ей на това му викам ден на Приятелството. — каза Пух.

Прасчо си мислеше, че те все пак трябва да имат някаква причина да посетят всички, например да търсят нещо дребно или да си

организират експозиция или там каквото измисли Пух. Пух го може това.

— Ние ще отидем, защото днес е вторник и ще видим всички, за да им честитим: Много щастлив вторник! Хайде, Прасчо, да тръгваме!

Според Неиздълбания Пън най-важна е възможността ни да се наслаждаваме на простотата и тишината, на природата и покоя. Оттук произхожда и възможността да правим нещата спонтанно и така да ги караме да работят за нас, колкото и странно да им се струва това на някои на моменти. Както казва Прасчо в *Winnie-the-Pooh* — Пух няма много акъл, но никога не попада в капани. Той прави простички неща и така нещата се подреждат.

За да разберем това добре, нека погледнем към някой, който действа точно обратно на Пух, например Бухала.

СПЕЛУВАЙ ВТОРНИК

Мечето вървеше през горичката и храсталака, разтваряше листата на прещипа и пирена, през скалистите корита на поточетата, през насипите от пясък и отново през пирена и най-сетне уморено и гладно то достигна до Стоакровата гора. Това беше гората, в която живееше Бухалът.

— И ако някой все пак знае нещо за нещо си — каза мечето — то това трябва да е Бухала или моето име няма да е Пух. А то е. Следователно е така. А ето те и теб.

Така че, ние сме на гости на Бухала, у когото идваме за пореден път, търсейки отговори на това и онова. Ще намерим ли отговор тук?

Преди да влезем, обаче и да се огледаме, би било добре да дадем няколко бегли черти на школата, чиито представител е Бухала, във връзка с отношението и принципите на таоизма, върху които се концентрираме тук.

Ще започнем с това, че е необходимо да отбележим, че в Китай основните школи са конфуциански по ориентация и поради това те говорят на различен език от таоизма, който вижда конфуцианското учение като огромен мравуняк, чиито заети мравки се присъединяват към пикника на живота, бързайки насам и натам и надробявайки и пренасяйки парчетата от тортата. В последната глава на *Tao Te Ching*, Лао Дзъ пише: Мъдростта не се изучава, обучението не е мъдрост. — възглед, който се споделя от всеки таоист и досега.

От таоистка гледна точка, докато обучението дава възможност за справяне в точно определени ситуации, то дълбочината на познанието не може да се достигне чрез неговото ограничено ниво. Чуанг-це пише:

Както истинската жаба не може да си представи океана, така и пролетното насекомо не може да си представи леда. Как тогава може обученият да разбере Тао? Той е спрял от собствените си познания.

Изглежда странно тогава, че таоизма, учението на Цялостния човек, на Истинския човек, на Духовния човек, поне частично ще бъде

обяснен от Бухала в това западно таоистко съчинение, сиреч от Мозъка, от Академика, от Пълния с прах безумен Професор. Далече от таоисткия идеал за цялостност и свободата, този непълен и небалансиран образ разделя всички абстрактни неща на малки категории и частици, наподобявайки безполезността и дезорганизираността на неговото ежедневие. Вместо да се учи от таоистките учители и от собствения си жизнен опит... той се учи единствено интелектуално и индиректно от книгите. И дори и знаейки таоистките принципи, той никога не ги практикува в ежедневието си, неговите обяснения за тях са лишени от важни детайли, като например как все пак действат и къде се прилагат. И следователно е много трудно да намериш духа на таоизма в неговите мъртви съчинения, чиито избелели школни дисертации съдържат толкова таоистка мъдрост, колкото може да се открие и в един въсъчен музей.

Но това можем и да очакваме от Абстрактният Бухал, прашасалия Западен дисидент на конфуцианското обучение, който подобно на неговия Нобел и по-точна на неспособният на въображение праотец, счита че има монопол над...

— Какво е това? — прекъсна ме Пух.

— Какво е кое?

— Което току-що каза — конфуцианец, изсушен ученик...

— Ами... виж сега... Конфуцианецът е онзи, които изучава познанието заради самото познание и който запазва знанието само за себе си или за малка група от последователи, пишейки претенциозни и помпозни памфлети, които никой не може да разбере, а камо ли онзи, който се опитва да осветли останалите по въпроса. Как ти звучи това?

— Ми по-ясно!

— Бухалът е образ на Конфуцианеца.

— Схванах! — каза Пух.

Което пък ни връща обратно при Бухала. Нека видим как ни описва Заекът ситуацията с Бухала.

... Не може да ни караш да уважаваме някой, който може да спелува четвъртък, тъй като даже и да не може да го спелува правилно, спелуването не е всичко на този свят. Идва време когато спелуването на вторник няма никакво значение.

— Между другото, Пух спелувай ми вторник.

— Да спелувам какво?

— Вторник. Нали се сещаш — Понеделник, вторник...

— Драги ми Пух всеки знае че се спелува с Втори. — каза Бухалът

— Наистина ли?

— Дааааа! Преди всичко това е вторият ден от седмицата.

— ААА така ли ставали работите — изненада се Пух.

— ОК, Бухале! И какво следва след вторник? — питах аз.

— Третиник! — каза Бухалът.

— О ти само объркваш нещата — отбелязах аз. — Денят след вторник не е с Трети.

— Тогава с какво е? — пита Бухала.

— Той е днес! — изгруктя Прасчо.

— Моят най-любим ден! — извика Пух.

Нашият също! Все се чудя защо учените не мислят върху това. Може би защото се объркват мислейки за всички останали дни твърде много. Едно от показателните неща за всички учени е че винаги използват Големи думи, които никой не може да разбере...

— Хъм, обичайната процедура в тези случаи следва да се следва! — каза Бухалът.

— Какво означава обичаен процекеик... Тъй като съм мече с много малко мозък, та дългите думи ме отегчават.

— Това значи как се правят нещата.

— Това дългото означава това..., няма значение. — каза Пух.

...изглежда, че тези безкрайни думи са създадени, за да ни пречат да разбираме. По този начин учените изглеждат Важни и се защитават от това да изглеждат Нищо не знаещи. Според ученият е едва ли не престъпление да не знаеш всичко.

Но понякога познанието на учения изглежда трудно за осъзнаване, просто защото не се съчетава със собствения ни жизнен опит. С други думи Знанието и Опитът не винаги говорят на един и същ език. Но дали знанието произхождащо от опита не е по-стойностно от това, което не произхожда от опита. За много от нас е ясно, че повечето учени се нуждаят да излязат навън и да се огледат наоколо — да повървят по тревата и да поговорят с животните. Такива нещица.

— Много хора говорят с животните. — каза Пух.

— Може, но...

— Но не много ги слушат... — добави той! — Така мисля аз.

С други думи трябва да кажем че има и по-важни неща от Познанието. Както пише мистичният поет Хан-шан:

*Ученият на име Уанг
Се смееше на моите стихове.
Акцентите били погрешни
Каза той.
Твърде много грешки.
Идеята била тъпа.
Думите импулсивни.*

*Аз се смях на неговите поеми.
Както той се хилеше на моите.
Те се четат така
Както думите на слепец...
Описващ слънцето.*

Още повече, престаравайки се като ученият над съвсем маловажни неща, може да обърка съвсем човек. Пух описва начинът на мислене на конфуционеца по съвсем правилен начин:

*В понеделник, когато слънцето е горещо
Аз се чудя на себе си
Сега истина ли е или не е
Това че какво е що и що е какво?*

*Във вторник като вървя през сняг и град
Чувството в мен расте ли расте
Че май на никои не му е ясно
Дали онези са тези или тези са онези.*

*В сряда когато небето е синьо
И аз нямам какво друго да правя
Тогавя честичко се питам дали е вярно*

*Това че какво е що и що е какво.
В четвъртък когато почне да се заскрежава
И висулки заблестят по дърветата
Колко ясно се вижда
Че тези са нечи..., но нечиите дали са тези?
В петък...*

Да, дали чиито са тези, всъщност? За ученият поставянето на имена е най-жизненоважното нещо на този свят. Дърво. Птица. Куче. Но не ги карайте да подрежат дърво, да посадят цвете или да се погрижат за кучето, освен ако не искате да се наслаждавате на неприятни изненади. Изглежда че отглеждането на нещата е далеч от тях.

От друга страна трябва да отбележим, че учените са много полезни и необходими дори по техния си собствен тъп и неприятен начин. Те имат много информация. Но все пак има нещо повече от информацията на тоя свят, и това повече е точно онова нещо, поради което е истинския живот.

— Опс, Пух виждал ли си ми другия молив?

— Да! Бухалът го ползваше преди малко!

— Аха, ето го! Какво е това? „Африканските мравояди и тяхната аберация.“

— Какво? — каза Пух.

— Африканските мравояди и тяхната аберация. Ето за какво е писал Бухала.

— Ох, какво са?

— Кажи просто че моливът е изписан.

Другото смешно нещо е, че Учените винаги се опитват да осъждат ума на Неиздълбания пън — казва се Игнориране, и то за неща, които се подразбират от само себе си, дали директно или индиректно, но винаги пречупени през собствените им граници, праволинейност или negliжиране. Например ако решат да си построят къща, точно на мястото, където духа вятър и следователно може да я разруши, то те ще я оставят да се разлети на парчета, докато се мъчат да спелуват думата Мармалад, и какво според вас да се очаква?

Разбира се! Всеки вече знае какво направи Бухалът, когато му се разлетя къщичката.

— Пух! — пита остро Бухала — Ти ли направи това?

— Не! Не съм аз.

— Тогава кой?

— Мисля че е вятъра! — каза Прасчо. — Мисля, че той я издуха.

— А това ли било. Аз пък си мислех че е Пух.

— Не! — каза Пух.

За да приключим тази глава, за знанието заради самото знание, нека приведем една случка от „Къщата на ъгъла на Пух“. Йори се опитваше да сплаши Прасчо с нещо основано на три лъжи.

— Знаеш ли какво имам предвид Прасчо, малкия?

— Не, Йори, нямам идея.

— Имам предвид учене, имам предвид обучение имам предвид всичките тези неща, които вие с Пух никога не правите. Това е, което имам предвид.

— Ох... — повтори Прасчо, — Имам предвид, това ли е само? — обясни той бързичко.

— Аз съм ти казвал. Хората идват и си отиват от тази гора и казват „Тук е само Йори, но той не се брои!“. Те се разхождат наляво надясно и се хият. Но дали знаят нещичко за А, а? Не не знаят! За тях има само три псевдоистини. Но за Образованият, забележи, Прасчо, за истински Образованият, нямам предвид Пух и Прасчо, то е голямо и славно А. Не, добави той, тук има нещичко, за което всеки трябва да дойде и да вдиша.

Тогава дойде Заекът.

— Имам само един въпрос към теб, Йори. Какво се случва с Кристофър Робин сутрините, напоследък?

— Това ли е онова, което търся?

— Три стика! — изведнъж каза Заека.

— Виждаш! — каза Йори на Прасчо. И се обърна към заека: — Сега ще отговора на въпроса ти.

— Какво прави Кристофър Робин сутрините. Учи! Ще става учен. Той се пробужда! — Мисля, че това беше думата, която спомена, но аз мога да го кажа по друг начин — той пробужда знанието. По моя

си начин, аз, ако мога да се изразя правилно, аз правя това, което и той прави. Това, всъщност... е...

— А-то! — каза Заекът. — е не е най-доброто нещо. Ами, трябва да се връщам, за да кажа на останалите.

Йори погледна към своите стикове и после към Прасчо...

— Той знаел! Искане да каже, че това А е нещо, което Заека знае?

— Да Йори! Той знае. Заекът е умен.

— Умен! — каза ядосано Йори, слагайки крака си върху трите стика. Обучение! — възкликна той, скачайки върху шестте стика. — Какво е учене! — попита Йори, като ритна 12 си стика. Заекът знаел какво нещо е А! Ха!

Та така...

— Знаем нещо, което заекът не знае! — обади се Прасчо.

— И какво е то? — попитах аз.

— Ами не се сецам как се казваше, ама...

— О, да, какво ще се случи после.

— Аааааа, ето как се казваше! — каза Прасчо, ринейки с крака.

— Хъм, дай да видим!

КОТЛЕШЪН ПАЙ

Спомняте ли си кога Канга и Ру дойдоха в Гората? Изведнъж Заекът реши, че не ги харесва, защото са различни. После започна да мисли как да ги разкара. Но неочаквано планът се провали, както се случва със всички умни планове рано или късно.

Разумът, както знаете, си има граници. Неговите механически играчки и умни забележки се провалиха с времето, просто защото той не беше вникнал достатъчно дълбоко в нещата. Както и в случая със Заека, който трябваше да промени възгледите си по-късно поради простичкият факт, че не му беше известно какво ги е формирало. Нещото, което прави някого наистина различен, уникален само по себе си, не може да бъде разбрано само чрез разума. Тук ние ще наречем това специално нещо Вътрешна Природа. Тъй като то твърде много превъзхожда интелекта в оценяването и разбирането, ние ще помолим Пух да ни го обясни, което той ще направи по пътя на Котлешън Пай принципа.

— ъъъ (прокашляне) ахъ!

Извинете ме за момент.

— Да, Пух?

— Аз... да обясня! — каза Пух скривайки се с лапа.

— Ами да! Така си мисля, че ще е най-добре!

— Ми що не го обясниш, ти.

— Защото някак си си миля че ще е по-добре ако ти обясниш.

— Не мисля, че е толкова добра идея!

— Защо не? Защото, когато аз тръгна да обяснявам нещата, те тръгват в грешна посока. — каза Пух. — Ето затова!

— Добре де! Аз ще обяснявам. Но ти ще помагаш когато се наложи. Как ти звучи това?

— Така е по-добре!

Та така Котлешън пай принципа произхожда от една песничка която Пух пее в *Winnie-the-Pooh*.

— Хайде Пух. Най-добре би било да я изпееш пак, в случай че някой я е забравил.

— Разбира се...

*Котлешън Котлешън Котлешън Пай,
Летенето не може да е птица, но птицата може да
лети.*

*Питайте ме гатанка и аз ще отговоря:
Котлешън Котлешън Котлешън Пай.*

*Котлешън Котлешън Котлешън Пай,
Рибата не може да свирка, не мога и аз.
Питайте ме гатанка и аз ще отговоря:
Котлешън Котлешън Котлешън Пай.*

*Котлешън Котлешън Котлешън Пай,
Защо съществува пилето, аз не знам защо.
Питайте ме гатанка и аз ще отговоря:
Котлешън Котлешън Котлешън Пай.*

А сега нека започнем със... Ов! Ох да!

— Беше много хубаво Пух!

— Не го споменавай!

Нека започнем с първото: *Летенето не може да е птица, но птицата може да лети.* Много простичко. Очевидно е нали? И сега ще се изненадате колко много хора нарушават този принцип всеки ден. И как всеки ден се опитват да сложат нещата не на мястото им, игнорирайки простичкият факт, че нещата са такива каквито са. За да илюстрираме това ще приведем малка част от писанията на Чунг-це.

Хуи-це каза на Чунг-це:

— Имам голямо дърво, което никой дървар не може да насече на тресчици. Неговите клони и стъбло са огромни и жилави, покрити с белези от удари. Никой не може да види върха му. Твоите учения са същите — безполезни, без стойност. Ето защо никой не им обръща внимание.

Чунг-це отговори:

— Както сам знаеш, котката е много способна да хваща плячката си. Изчаквайки приведена, тя може да скочи във всяка посока, преследвайки всичко, което поиска. Но когато е фокусирана върху лова, може лесно да се хване с мрежа. А големият як не може лесно да бъде хванат в капана. Той стои като камък или като облак на небето. Но въпреки цялата си сила, не може да хване и една мишка.

Казваш, че дървото е безполезно за тресчици. Но ти можеш да използваш сянката му за почивка, наслаждавайки се на красотата му. Докато то не може да бъде насечено на тресчици, не може ли да се използва по друг начин? То е безполезно за теб само защото ти искаш да го превърнеш в нещо, което не е и не го използваш за това за което то е.

Или с други думи всичко си има собствено място и функция. Това важи и за хората, въпреки че много от тях не го осъзнават и затова работят грешната работа, имат грешния брак, живеят в грешната къща. Когато знаеш и се съобразяваш със собствената си Вътрешна Природа, ти знаеш на какво принадлежиш. Ти знаеш и към какво не принадлежиш. За един лекарството е за друг отрова, и което е интересно и забавно за един за друг може да е опасен капан. За пример ще дадем случка от живота на Чунг-це.

Докато си седял на брега на реката П'у, Чунг-це бил посетен от двама представители на принца Ч'у, които му предложили място във властта. Чунг-це гледал как тече реката сякаш нищо не е чул. Накрая отбелязал: — И друг път съм казвал, че принцът прилича на голяма костенурка, живяла над 2000 години, в кутийка от коприна и брокат.

— Вярно е! — казали представителите.

— Ако обаче костенурката имаше право на избор, — продължил Чунг-це — Кое мислите, че щеше да предпочете — да живее в мъгла или да умре извън палата?

— Аз бих предпочел живота в мъгла! — възкликнал единия от представителите.

— Аз също! — казал Чунг-це. — Довиждане!

— Аз също! — каза Пух!

— Да! Както и да е...

— През Горещ летен ден? Няма нищо като него.
— Но идеята е...
— Държи ти студено...
— Това не е важно тук, Пух!
— Не е ли? — пита той шокирано!
— Имам предвид че има и други неща!
— Как можеш да знаеш! Нима си ги опитал?
— Не, но...
— Това е идеалното нещо за горещ летен ден — замечта се той затваряйки очи и излягайки се. — Надолу по реката, покрита с мъгла...
— Виж, Пух...
— Мъглата е чудесно нещо — каза Пух, тръгвайки към бюрото и надничайки към нас. — Тя придава цвят на лицето ти.
— Не мога да кажа че ми е пукало за това! — каза Бухалът и полетя като се блъсна в лампата. — Да дава черти на някого. Съвсем не съм съгласен!
— Виждаш Пух, всеки е различен. Това имах предвид.
— А аз си мислех, че разговаряме за мъглата! — каза Прасчо.
— И аз! — каза Пух.
— Хъм аз трябва да се връщам при моята енциклопедия — каза Бухала.

А сега ако искаме можем да се върнем към втората част — рибата не може да свирка, не мога и аз. Казано по умен начин това би звучало така: Аз имам определени граници и знам докъде са. Няма нищо лошо в това да не можеш да си подсвиркваш, особено ако си риба. Но даже не можете да си представите, колко много грешни неща има, които слепците се опитват да правят. Рибите не могат да живеят по дърветата, а птиците не могат да седят много под водата, освен ако не им помогне някой. Но се оказва, че има много хора по тоя свят, които се мислят за по-знаещи и можещи от рибите и птиците и някак си не са много умни, така че честичко причиняват безброй нещастия на себе си и околните.

Това въобще не значи, че трябва да спрем да се променяме и развиваме. Това означава само, че трябва да почнем да разпознаваме „Какво е там?“. Ако се изправите пред факта, че имате слаби мускули е необходимо просто да направите правилните неща, за да станете по-силни. Но ако игнорирате факта „Какво сте?“, и се опитате да

повдигнете някоя кола без кран, то тогава в каква кондиция ще се окажете най-сетне? А дори и да имате най-силните мускули, които е имал някой някога по света пак няма да можете да повдигнете препълнен влак. Умният знае своите граници, а глупакът не.

Нека си помислим за Тигъра, за да демонстрираме какво имаме предвид, той никога не знае собствените си граници.

Извинете! Той казва че може!

Ами, нека си спомним как той се опитва да разпознае една от тях. Една сутрин Ру и Тигъра вървяха през Гората и Тигъра говореше за нещата които Тигрите могат да правят.

— Могат ли да летят? — попита Ру.

— Могат да! Те са много добри летци. Тигрите са! Изключително добри летци са!

— ОООО Могат да летят толкова добре колкото може Бухала ли?

— Да! Само дето не искат! — каза Тигъра.

Говорейки тези неща те навлязоха в Шестте бора.

— Мога да Плувам — каза Ру — Чувствам се прекрасно във водата и мога да плувам. Тигрите плуват ли?

— Разбира се! Тигрите плуват. Тигрите могат всичко.

— А могат ли да се катерят по дърветата като Пух — каза Ру, спирайки се пред най-високото дърво и гледайки към върха му.

— Катеренето по-дърветата те могат най-добре. Много по-добре от Пух.

И следващото нещо, което узнаха е че са се заклезили от най-голямото дърво. Ами, ами не е съвсем добре!

А Пух и Прасчо скоро се появиха наблизко и Ру най-сетне схвана какво им се е случило. Е не съвсем скоро.

— Това е Ягуара. — каза той.

— Какво могат ягуарите? — пита Прасчо, надявайки се да не го могат.

— Те се крият в клоните и скачат по теб, когато си долу. — каза Пух. — Така ми разправя Кристофър Робин.

— Знаеш ли Пух, май е най-добре да не отиваме под дървото, в случай, че Ягуарът скочи долу и се нарани.

— Той няма да се нарани. Те са отлични скачачи.

Прасчо скоро усети, че да застанеш под Много добър скачач може да бъде сериозна грешка и точно когато тръгна да се връща

обратно за нещо, което беше забравил чу викове.

— Помощ! Помощ!

— Ето това е нещото, което ягуарите винаги правят! — каза Пух!

— Да викат помощ помощ и после да скачат отгоре ти!

Но не щеш ли се появиха Кристофър Робин и Йори изневиделица и така бе формиран Спасителният екип. Ру скочи и бе спасен. Тигърът скочи (или нещо като)...

И бе спасен (нещо като)...

Имаше удар и пискащ звук и обърканост у всеки на земята.

Кристофър Робин, Пух и Прасчо се изправиха на крака първи, после стана и Тигъра, а най-отдолу беше Йори.

— Тигър, ти постави всички нас в голяма беда, нали?

— Аз се уча от собствения си жизнен опит! — каза някак си уклончиво Тигъра.

— Нима?

— Разбира се! Повече никога няма да ме видите да правя това! — каза конфиденциално той.

— Страхотно! — казах аз. — Никога повече по този начин, нали?

— Да! Ру и аз ще ходим да плуваме!

— О, но само в случай че видиш как някой се дави, нали така?

— Уф, защо никога не се замислям за това? — каза Тигъра.

Ако се опитам да говоря с езика на китайската медицина това би звучало така: Една болест — дълъг живот, без болест — кратък живот! Или с други думи — онзи, който знае от какво страда и се грижи за себе си ще живее дълго, а онзи, който счита себе си за абсолютно здрав и игнорира слабостта си — кратко. И най-сетне в този дух — Слабостта в определени случаи може да ви направи по-силен, ако просто знаете че съществува. Същото важи и за собствените граници, независимо дали Тигъра знае или не знае за тях, а тигрите обичайно не знаят. Това им е и проблема — това че могат всичко. Доста нездравословно!

Веднъж да се изправите и разберете собствените си граници, вие ще можете да работите с тях, вместо да ги оставяте да действат против вас и по този начин да ви пречат по вашия път, което те задължително правят, когато ги игнорирате, независимо дали го разбирате или не. И

най-сетне в много случаи вашата слабост се оказва ваша сила. Например когато къщичката на Бухала се разлетя, кой беше онзи който успя да се спаси, дори когато врата бе закрыта от голям клон, кой беше онзи който мина през листата?

Най-малкото животно — Прасчо!

А сега последната част на принципа. Защо съществува пилето. Аз не знам защо. Защо пилето прави това, което прави? Не знаеш? Ние също. Никой не знае. Учените обичат да се перчат наоколо и да се правят на умни, поставяйки етикетчета на всичко, но ако се вгледате по-надълбоко в тях, най-накрая ще разберете че те не казват много: Гени. ДНК. Само плуват на повърхността. Инстинкт? Сещате се какво имам предвид:

Любопитния: Защо птиците отлитат на Юг?

Учения: Инстинкт.

Това значи: — Не знаем!

Най-важното е дали наистина се нуждаем от това знание? Ние не се нуждаем от това да имитираме ученият, който гледа света с електронен микроскоп, търсейки отговори които никога няма да намери, а вместо това ще се затрупа с още въпроси, не се нуждаем да играем ролята на Абстрактният Философ, задавайки трансцедентални въпроси и давайки безсмислени отговори. Всичко от което имаме нужда е да разпознаваме вътрешната природа на нещата и да работим с тях, такива каквито са. А когато не можем, тогава изпадаме в беда.

Пух и Прасчо схванаха това, сами когато се опитваха да хванат Катерица. Не знаейки какво наистина обича да яде, Прасчо реши че ще му харесат жълди и Пух си го помисли, обаче не забравяйте първо какво е Катерица?

Един ден, когато Кристофър Робин, Пух и Прасчо си приказваха, Кристофър Робин отвори приказка за това какво яде и каза между другото: — Видях Катерица, днес, Прасчо.

— Какво правеше?

— Събираше жълди наоколо. И май не ме видя. — каза Кристофър Робин.

— Веднъж видях един. — каза Прасчо. — Най-малкото мисля че съм го виждал. Ама може и да не съм...

— Аз също — каза Пух, чудейки се какво е Катерица.

— Не може да сте го виждали често! — каза Кристофър Робин.

— Не и сега! — каза Прасчо.

— Не и по това време на годината! — добави Пух.

Това е което Катеричката е! Така че Прасчо и Пух решиха да си хванат един. Планът започна добре.

Първата идея на Пух беше да направят много дълбок капан И после като дойде Катерицата наоколо да падне в капана...

— Защо? — пита Прасчо.

— Какво защо? — каза Пух.

— Защо да пада вътре?

Пух си почеса носа с лапа и каза, че той трябва да дойде наоколо, пеейки си песничка и гледайки към небето, чудейки се дали ще вали така че той няма да може да забележи капана, докато не падне наполовина вътре, когато ще е твърде късно. Прасчо каза, че това е страхотен капан, но какво би се случило ако все пак вали навън?

Пух си почеса носа наново и после каза че не се е замислял за това. После му просветна, че ако вали то то хефалумпа ще гледа небето пак, чудейки се дали ще спре и така пак няма да може да види капана, докато не падне наполовина вътре... когато ще е твърде късно. Прасчо каза че след като и това му е ясно, той е размислил и че това е супер ловък капан.

Пух се възгордя като чу това и той вече едва ли не се чувстваше така като че ли хефалумпа вече е паднал в капана, но все пак имаше още нещо за обмисляне: Къде все пак щяха да направят много дълбокия капан?

— Но той може да ни види като го правим! — каза Пух.

— Не и ако гледа към небето! — каза Прасчо.

Това звучи лесно, нали така? Нека видим! Първо да направим дупка... за която да сме сигурни че е достатъчно голяма за Катерица. И най-добрият начин да се подсигури че той ще падне вътре е поставянето на нещо, което той много обича, като големи лешници или...

— Мед! — каза Пух.

— Мед? — пита Прасчо.

— Бурканче мед!

— Ама сигурен ли си?

— Голям буркан мед! — настоя Пух.

— Кой е чувал някога за Катерица, обичаща мед? Лепкаво, сладко... Как може въобще...

— Най-доброто нещо! — каза Пух.

Добре де, мед. Слагате мед в капана и преди да сте се усетил; и вече ще сте хванали...

Хъм нещо се е объркало. Не е Катерица. Но какво е? Може би Прасчо ще ми каже като отиде да погледне в капана.

— Помощ! — нададе вик Прасчо. — катерица, ужасна катерица! — и тръгна да бяга обратно, толкова бързо колкото можеше, крещейки „Помощ! Ужасна катерица! Помощ! Ужасна катерица!“ И не спря да крещи, докато не стигна до къщата на Кристофър Робин.

— Какво се е случило Прасчо? — каза сънено Кристофър Робин, той сега се събуждаше.

— Уффффффф, Ка... Ка... Катерица — заекваше Прасчо, опитвайки се да говори нормално.

— Къде е?

— Там по-нагоре! — каза Прасчо, размахвайки лапа...

— И как изглежда?

— Като... като... Той има най-голямата глава, която си виждал, Кристофър Робин. Голямо... огромно нещо... като като ми като нищо познато... Огромно голямо като... ми не знам... Като огромен буркан.

Излиза че медът не е най-доброто нещо, което може да се ползва, въпреки всичко. Изглежда че някак не приляга на природата на Катерицата.

Сега вече като знаем принципа, ние можем...

— Това си ти Пух!

— Мафълуафъл мафълуафъл...

— Моля?

— Кажи им за Котлешън Пая, ето това значи! — прошепна Пух, малко по-разбрано.

— Току-що го направих!

— Ама кажи им за какво се ползва! — каза Пух неочаквано.

— Разбира се! Благодаря Пух!

Пух искаше да каже какво е Котлешън пай според идеите за Вътрешната Природа на нещата. И така замествайки думите в последният ред на песничката, получаваме:

Попитай ме за гатанката и аз ще отговоря.

Вътрешната Природа.

— Хъммм... Котлешън пай звучи по-добре! — отбеляза Пух.

— Как ти звучи това: Питай ме за гатанката и аз ще отговоря.

Нещата такива каквито са!

— По-добре, но още се губи ритъма.

— ОК! Питай ме гатанка и аз ще отговоря.

Котлешън Котлешън Котлешън пай!

— Супер! — каза Пух.

Сега като знаем принципа, може да се огледаме за неговите приложения. Както добре знаем няма две еднакви снежинки, дървета или животни. Същото се отнася и за хората. Всяко нещо има своята собствена Вътрешна Природа. Всичко си има собствена Природа. За разлика от другите форми на живот, хората много лесно бягат от това, което е добро за тях, защото хората имат Разум, а Разумът може да бъде объркан. Вътрешната природа, ако се опираме на нея, не може да бъде объркана. Но повечето хора не я гледат или не я слушат и следователно не разбират себе си достатъчно добре. А слабо разбирайки се се уважават малко и оттук са лесно внушаеми от другите.

Още повече ние ставаме зависими от обстоятелствата и лесно се манипулираме от онзи, който познава слабостите и начинът ни на действие, които ние така или иначе игнорираме, но работейки със собствените си характеристики ние можем да контролираме напълно живота си. Пътят към Себеосвобождението започва от опознаването на себе си, на това за кое да работим и на това кое работи най-добре за нас.

— Как би обяснил това Пух?

— С песничка, която току-що съчиних.

— Давай!

— Разбира се! (прокашляне)

*Как можеш да стигнеш далече,
Ако не знаеш кой си?
Как можеш да направиш, каквото трябва
Ако не знаеш какво имаш?*

*И ако не знаеш какво да правиш
Със всичките неща пред теб
Тогав единственото което имаш
Ще е лабиринт без указания.
А всички прекрасни неща биха станали реалност.
Ако само знаеше Кой, Какво и Що!*

— Това е то! — каза Пух, излягайки се назад и затваряйки очи.

— Шедьовър!

— Ами, по-добре от обичайното, може би...

Рано или късно ще открием неща за себе си, които няма да ни харесат. Но веднъж видени можем да решим какво да правим с тях. Дали да скъсаме изцяло с тях, да ги променим или да ги използваме по по-добър начин? Често последните две възможности са далеч по-полезни, доколкото се избягват вътрешните конфликти и така се минимализира битката с тях. Още повече така те стават чат от нещата които ни помагат. По същият начин вместо да се борим с негативните емоции, които пораждат, можем просто да ги превърнем в нещо позитивно. Можем да обясним принципа и по следния начин: Докато удрянето по клавишите на пиано може да предизвика шум, то разглобяването им не винаги се съпровожда с музика. Принципите на Музиката и Живота не се различават, толкова, колкото си мислим.

— Няма ли да го кажеш, Пух?

— Да кажа какво?

— Музиката и Животът...

— Едно и също нещо! — каза Пух.

Ето за това говоря. Всичко от което се нуждаем, работейки над себе си, в повечето случаи е да се фокусираме над нашите слабости и лоши тенденции и да им даде друг по-добър път на развитие.

Следният случай, приведен от таоиста Лю-Ан може да ни илюстрира това:

В областта Ч'у, един крадец станал войник под командването на Генерал Тцу-фа, човек познат с това че изнамира начин да използва възможностите на всеки по невероятен начин.

По-късно Ч'у бил атакуван от армията на областта Ч'и. Хората на Тцу-фа били изпратени да се бият, но били побеждавани три пъти.

Стратезите на Ч'у загубили ума и дума от факта, че армията на Тцу-фа ставала все по-силна и по-силна.

В този случай, крадецът излязъл напред и поискал шанс да работи за защитата на Ч'у. Генералът дал съгласие.

Същата нощ крадецът се прокраднал в лагера на противника, влязъл в палатката на генерала им и откраднал завесите над леглото. Тцу-фа ги върнал обратно на следващата сутрин със специален конвой с бележка, в която се обяснявало, че те били намерени от един събирач на стрели.

На следващата вечер крадецът откраднал генералските възглавници. А на сутринта те били върнати с подобна бележка.

После крадецът откраднал дрехата на генералската наложница. После я върнали обратно.

Същият ден Генералът привикал офицерите си и им казал:

— Още една нощ и това ще бъде главата ми.! На войските било наредено да напуснат лагера и да се върнат по домовете си.

Следователно няма такова нещо като твърде безполезна уродлива или малка способност. Всичко зависи от това как я използваме. Както отбелязва Лао Дзъ лошото е просто необработен материал за доброто.

Много често най-лесният начин да се отървеш от Минусът е да го превърнеш в Плюс. Както и да е понякога е възможно да се върнат чертите, които се опитвате да елиминирате с всички сили. Но ако правите правилните неща те ще се върнат по правилният начин. А понякога точно онези тенденции, който най-малко харесвате в себе си използвани по правилният начин и в правилното време може да спасят живота ви. И помислете два пъти преди да се самообвинявате, дали пък това не се е случвало и на вас.

Какво имаме предвид ли? Ми нека си спомним ситуацията с Тигъра.

— Как падна вътре Йори? — попита Заекът чистейки го с кърпичката на Прасчо.

— Не съм!

— Но как!

— Бях накаран! — каза Йори.

— Ооооо... Нима някой те блъсна вътре?

— Някой ме накара! Аз стоях и си мислех на брега на реката, мислене дали някой от вас знае какво е това въобще, когато някой ме

накара...

— О, Йори! — извикаха всички.

— Сигурен ли си, че не си се подхлъзнал? — попита мъдро заекът.

— Разбира се, че се подхлъзнах! Ако и вие стоите на хлъзгав бряг на река и някой ви накара да паднете и вие ще се подхлъзнете. Какво си мислите че направих аз?

— Но кой е бил? — пита Ру.

— Предполагам, че е Тигъра! — нервно се обади Прасчо.

— Но Йори, каза Пух, дали това е било шега или е нарочно...

— Не съм спрял да се питам Пух. Дори по средата на реката аз пак се питах дали това е било яка шега или си е истински инцидент. И когато изплувах на повърхността си казах — Мокро е! Ако се сещате какво имам предвид.

За да си върне на Тигъра, Заекът прибегна до един от своите най-известни планове: Пух Прасчо и той ще закарат Тигъра някак си до място в гората където той никога не е бил и ще го оставят там сам и изгубен. И после той ще стане Малкият и Извиняващ се тигър, който никога повече няма да си прави такива шеги.

Да много умно, както би казал Йори, защото за заекът е възможно да заблуди всеки в гората, освен самия себе си. Всеки, освен Тигъра! Тигрите никога не се губят, дори и в мъглата по средата на гората. А това качество е много полезно.

Защото въпреки че Пух и Прасчо успяха някак да се върнат обратно...

— Къде е Заекът?

— Не знам! — каза Пух.

— О... ами очаквам Тигъра да го намери. Той се опитва да открие всички вас.

— Ами... — каза Пух... — Трябваше да се върна вкъщи за нещо... Прасчо също... и тъй като трябваше да го вземем...

— Аз пък идвах да ви видя... — каза Кристофър Робин.

— Така че те отидоха в къщичката на Пух и се гледаха много дълго време, през което Тигърът крещеше търсейки Заека. И накрая Малкият и Много Съжаляващ заек го чу. И Малкият и Много съжаляващ заек изплува от мъглата и изтича при Тигъра... Добрия

Тигър, Големия Тигър, Огромния и Помагащ тигър, Тигърът който се шегува, ако въобще се е шегувал все пак...

— О, Тигър... Колко се радвам да те видя... — проплака заека.

А в приказката за грозното патенце, кога то спря да се смята за грозно? Когато то най-сетне разбра, че е лебед! Всеки от нас има по нещо специално, някакъв вид лебед скрит дълбоко вътре в нас. Но преди да разпознаем какво е то, какво да направим, ако сме затънали до коленете в кал? Мъдрите са тези които са! Те работят с това което имат и правят това което могат.

Във всеки има по нещо, от което иска да се освободи и нещо, което иска да промени. Но в същото време не бива да се отчайваме прекалено, не бива да се съдим. По пътя на необходимостта и щастието много от тези неща ще се променят от само себе си, други ще не станат нужни. Първото нещо което трябва да направим е да разпознаем и да се доверим на собствената си Вътрешна Природа и никога да не я губим от поглед. Така че в Грозното патенце се крие лебеда, в шегуващият се Тигър се крие един Спасител, който знае пътя и във всеки от нас има по нещо специално, нещо което трябва да запазим.

Те дълго време гледаха реката ширнала се пред тях без да кажат и думичка. Реката също не проговори така че те почувстваха спокойствието и тишината на този прекрасен летен следобед.

— Тигърът е добре — каза мързеливо Прасчо.

— Разбира се! — каза Кристофър Робин.

— Всеки е! Така си мисля аз. — каза Пух. — Но не предполагам че съм прав.

— Разбира се, че си! — додаде Кристофър Робин.

ПЪТЯТ НА ПУХ

По времето, когато достигаше до края на гората Поточето вече порастваше почти до размерите на река... и вече не скачаше, не бягаше и не искреше наоколо, както когато бе по-малко, а течеше много по-бавно. Когато узна това то си каза „Няма защо да бързам толкова. Все някога ще стигна.“

И дойде времето да кажем коя е най-характерната черта на таоизма в действие. В Китай тя е позната като Ву Вей. Това е също и най-характерната черта на Пух в действие. На английски звучи като Всяко нещо с времето си. Вярваме че всеки може сам да обясни нещата, затова нека ги кажем по начина на Пух.

Литературно Ву Вей значи „без правене, пораждање, създаване“. Но практически означава без двоумене, комбинирание или егоистично старание. Изглежда по ясно ако си представим символите на Вей разкрити чрез ръкавицата и маймуната, тъй като термина Ву Вей означава да не отиваме против природата на нещата, да не се опитваме да опитомяваме разума, никакви маймуни около нас!

Силата на Ву Вей е като реката, която минава през скалите и нейният път, който не е механичен, не е праволинеен, а е прекъснат криволичещ и подчинен на природните закони, и произхожда от скритата природа, от вътрешния ритъм на нещата.

Нека приведем пример от съчиненията на Чунг-дзе.

„За Горк от Лу — най-добрият гмуркач, за чиито подвизи се разказва надалеч. Той се гмуркал толкова надълбоко, колкото никой друг.“

Един ден, докато Кунг-фу-дзе си седял на разстояние от басейна видял мятан се във водовъртежа стар мъж. Извикал възпитаниците си и заедно почнали да спасяват давящия се. Но точно когато се приближили до водата видели старият мъж да излиза на брега и да тръгва надолу, пеейки си песничка.

Кунг-фу-дзе изтичал до него и казал:

— Ти трябва да си дух за да се изплуваш от там... Но изглежда си просто човек. Каква скрита сила притежаваш?

— Нищо особено! — отговорил старецът. — Почнах да се уча от много малък и пораствайки практикувах гмуркането. Сега съм близо до успеха! Гмуркам се под водата и излизам от нея. Следвам я и забравям за себе си. Оцелявам защото не се боря с огромната сила на водата. Това е всичко.“

Когато се научим да работим със своята собствена Вътрешна Природа и се научим да следваме законите и ние ще достигнем до нивото на Ву Вей. Тогава и само тогава ще се научим да използваме естествения ред и ще оперираме с принципите на минималното усилие. И тъй като светът работи по тези закони то ние никога няма да правим грешки. Грешките се правят или се измислят от онзи човек, който е с препълнен Мозък и който се мъчи да отдели себе си от естествените връзки в природата, който се мъчи да се намеси в тях или се престарава в действията си.

Не като Пух, най-малко стараещото се мече на тоя свят.

— Все пак как го правиш, Пух?

— Да правя какво?

— Да си толкова нестарателен.

— Не правя много от нищо!

— Но всичките ти неща потръгват?

— А не! Те просто се случват!

— Чакай това ми напомня за нещо от Тао-те-чинг! — казах аз, търсейки книгата. — Ето тук!... глава трийсет и седма... преведено звучи така: „Тао не прави, но нищо не се прави.“

— Аха! Звучи малко като гатанка.

— Означава, че Тао не се бори и не се меси в нещата, а ги оставя да се движат по собствените си закони като по този начин водят до собствените си резултати. Тогава каквото и да е трябвало да стане е станало.

— Аха!

— На китайски принципът звучи като Вей Ву Вей — Действие без действие. От Вей ву вей произхожда и Тцу ян „Само правене“. Това означава че нещата се случват от само-себе си, спонтанно.

— Аха! — каза Пух.

Нека си спомним за пример какво се случи в Къщичката на ъгъла на Пух, когато Пух Прасчо Заекът и Ру играеха на пръчките на Пух. Те хвърляха пръчките в реката от мостчето и после гледаха коя от тях ще пристигне първа. И винаги трябваше да почака малко за да изплува някоя. Йори.

Йори?

— Не знаех, че играеш! — каза Ру.

— Аз не играя! — каза Йори.

— Йори, какво тогава правиш тук? — пита заека.

— Ще ти дам три възможности. Правя дупки в земята? Грешно! Скачам от клон на клон по това младо дъбово дърво? Грешно! Чакам някой да ми помогне да изляза от водата! Вярно! Дайте на Заека време и той винаги ще ви намери отговора!

Това му дойде идея на Пух! Те могат да хвърлят няколко камъка в реката, те ще причинят вълни, а вълните ще отнесат Йори до брега. Заекът каза че е добра идея, но Йори не мислеше така.

— Представете си, че направим грешка и го улучим? — каза уплашено Прасчо.

— А представете си че сгрешите и улучите него... — каза Йори — така Прасчо обсъдете всички възможности, преди да се решите да се позабавлявате!

Но Пух взе най-големия камък, който можеше да държи и застана на мостчето.

— Няма да го удрям Йори, само ще хвърля камъка лекичко. И няма да мога да те улуча имам предвид че няма да те нараня. Можеш ли да спреш да шаваш за малко, щото ме ядосва?

— Не... Ще шавам!

Заекът почна да усеща че му е време да поеме командването.

— Сега Пух, като кажа сега пускаш камъка! И Йори като кажа сега значи Пух пуска камъка!

— Благодаря, Заек, но очаквам да ми стане ясно!

— Готов ли си, Пух! Прасчо помагай! И ти, Ру!? Готови ли сте всички?

— Не! — каза Йори.

— Сега! — каза Заека.

Пух пусна камъка, появи се голяма вълна и Йори изчезна!

Това беше обезпокоителен момент за всички на моста. Те гледаха и гледаха... и дори пръчката на Прасчо, която се появи под носа на Заека не можа да ги развесели, толкова колкото се очакваше. И тогава, точно когато Пух реши, че е избрал грешният камък грешната река и грешният ден за осъществяване на Брилянтната си идея, нещо сиво се показва за малко над водата... и ставаше все по-голямо и по-голямо... и най-сетне се показва Йори излизащ на брега. Те слязоха със викове от мостчето към него и скоро той застана пред тях на сухата земя.

— О, Йори колко си мокър! — каза съчувствено Прасчо.

Йори се отръска и помоли някой да обясни на Прасчо какво е да седиш по средата на реката за доста дълго време.

— Прекрасно Пух! — каза мило Заекът. — Това беше страхотна идея!

Разумът както винаги обра всички точки. Но не Големият мозък бе отговорен за това че нещата потръгнаха. Беше мозъкът, който вижда какво е и следва природата на нещата. Когато работите с Ву вей вие поставяте облия ключ в обла ключалка, а квадратния в квадратна. Няма стрес, няма битка! егоистичното желание се опитва да вкара облия ключ в квадратна ключалка и квадратния в обла. Мозъкът се опитва да вкара занаятчийски методи за да напасне ключа в ключалка, за която не е направен. Науката се опитва да разбере защо облите ключове влизат в обли ключалки, а не в квадратни. Ву Вей не се и опитва! Тя не разсъждава над това! Тя просто го прави! И изглежда, че не прави повече от това да остави нещата просто да се случват.

— Проблем ли има, Прасчо?

— Капакът на този буркан не ще да се отваря!

— Ми такъв е! А, Пух... Пух май го отвори!

— Благодаря Пух! — каза Прасчо.

— За нищо! — каза Пух.

— Как отвори капака? — пита Тигъра.

— Лесно е! — каза Пух. — само завърташ капачката така, докато не може да се завърти повече. После поемаш дълбоко въздух и и позволяваш да се върне обратно, завърташ... Това е всичко.

— Дай да опитам! — изрева Тигъра нахлувайки в кухнята. — Къде е новия буркан с туршия? А ето го!

— Тигър, — почна нервно Прасчо. — Не мисля, че ти можеш по-добре...

— Нищо подобно! — каза Тигъра. — Само завърташ и...

ПРАС!

— Добре, Тигър! А сега само омети тая туршия от пода! — ядосах се аз.

— Изпусна се от лапите ми! — прорева Тигъра.

— Беше твърде силно! — отбеляза Пух!

И когато е твърде силно, нещата не стават! Опитайте да сграбчите нещо бързичко и прецизно с отпусната ръка, после почивка и опитайте отново! Опитайте се да направите нещо с препълнено съзнание. Най-сигурният начин да станете несръчен и объркан е да откриете Разум, който се старае твърде много, някой който мисли твърде много. Животните в гората почти не мислят, те са това, което са. Но за огромния брой хора, перифразирайки един стар Западен философ, важи „Мисля, следователно се обърквам!“. Сравнявайки Града с Гората, може би ще се зачудим наистина защо човекът се класифицира като Най-висшето животно!

— Най-висше, спрямо какво? — пита Пух.

— Не знам! Опитвам се да мисля върху това, но все не намирам отговора.

— Ако хората бяха по-разумни от животните трябваше поне да се грижат по-добре за света! — каза Пух.

— Точно така! — съгласих се аз.

Обаче някъде през вековете, хората са открили разума, който ги отделя от реалността, от естествените закони. Този Разум се мъчи твърде много, преоблича се, и в крайна сметка става все по-слаб и объркан. Такъв разум, дори с високо IQ, е неефективен. Той бяга насам натам, наляво надясно и не може да се концентрира върху това, какво става в момента. Той кара по улиците с високо скорост, мислейки си какво има в магазина и в крайна сметка се оказва далече от уличката с магазините. И после се чуди, защо се случват неприятностите.

Когато се учите от Ву Вей реално не се случват неприятности. Нещата може да изглеждат малко странни на моменти, но работят. Не трябва да се стараете да ги накарате да работят, просто ги оставете да се случват! За пример нека си припомним историята на Търсенето на Малкото. Кое то пък е скъсената версия на така познатата история на Много малката буболечка. — Един ден тя се обърка по пътя си между храстите. Никой не знаеше какво точно се е случило... И така

търсенето на Малкото започна... и скоро всички се престараваха от търсене... Всички, то е ясно, бяха организирани и ръководени от Заека. Всички разбира се без Пух!

Прас!

— Ох! — изписка нещо.

— Ама че смехория — мислеше си Пух. — казах „Ох“ без истинско охване.

— Помощ! — каза тънък висок глас.

— Това пак съм аз! — мислеше си Пух! — Имам проблем, изпаднал съм в дупка и гласът ми е станал писклив и проговаря преди да съм разбрал реално за какво става дума, защото вероятно съм направил нещо вътре в душата си... Обезпокоително!

— Помощ! Помощ!

— Ето сега! Казвам неща, които не се опитвам да кажа... Следователно вероятно съм изпаднал в голяма беда! И докато разсъждаваше над това че вероятно когато ще иска да моли за помощ, няма да може той извика: Голяма БЕДА за Мечето Пух!

— Пууууууууух! — изписка гласеца.

— Това е Прасчо! — извика нетърпеливо Пух! — Къде си?

— Долу!

— Под какво?

Прас!

Нещо тупна долу.

— Пух, имаш нещо на гърба...

— Мисля, че имах!

— Това е Малкия! — извика Прасчо.

Онзи които прави нещата като Пух рано или късно открива, че те просто случват. Трудно е да се обясни как точно, освен с примери, но това работи. Нещата просто се случват по правилния начин в точното време. В крайна сметка те просто стават, ако им позволиш да се случат, ако работиш с обстоятелствата вместо да си кажеш „Това не може да се случи по този начин“ и да се опитваш после да ги накараш да се случат по някой друг начин. Ако просто се настроиш към начина по който нещата работят, тогава те просто се случват както би трябвало, независимо какво си мислиш ти в дадения момент. По-късно можеш да погледнеш назад и да си кажеш: О сега разбирам! Това е трябвало да стане, следователно и онова е можело да стане и онова е станало

просто защото това е станало. И тогава най-сетне осъзнаваш че дори да си се престаравал да правиш нещата перфектно, не би могъл да се справиш по-добре и още повече ако се бе опитал то тогава щеше да объркаш всичко.

Нека приведен още един пример от „нещата работят от само-себе си“. Партито за рождения ден на Йори, което правят Пух и Прасчо.

Пух разбрал че Йори има рожден ден, едва след като той му казал. Тогава Пух решил да му подари нещичко. Той притичал до у тях за да вземе бурканче мед, като подарък за рождения ден и поговорил с Прасчо за това, след което Прасчо решил да подари на Йори балон, който му останал от неговия рожден ден, после Пух се върнал обратно при Йори с буркана с меда.

Но малко по-късно страшно огладнял.

Така че седнал на земята, хвърлил поглед на меда и се замислил „Колко хубаво че взех това с мен! Много други мечета излизат в такива горещи дни, без да се сетят даже да си вземат нещо за из път.“ И почнал да си хапва.

„Сега нека да видим — помислил си той обирайки последните капки мед от буркана — накъде бях тръгнал? А да, към Йори!“ После станал бавничко.

И изведнъж се сетил, че е изял подаръка на Йори. Или поне по-голямата част от него! За щастие, обаче, все още имал буркана. И прекосявайки Стоакровата гора, той решил да посети Бухала и да го накара да напише върху буркана Честит Рожден ден! След всичко това вече имал страхотен Буркан, но празен!

Докато се случвало всичкото това, Прасчо решил да се върне вкъщи за да вземе балона. Той го носел силно притиснат към себе си, така че да не отлети и тичал с всичка сила към Йори, преди да е стигнал Пух, тъй като си мислел че ще е най-добре ако даде първи подаръка си тъй като така ще докаже че е помислил първи за Йори. И тичайки надолу, мислейки си колко ще е очарован Йори, той не виждал къде върви... и не щеш ли единият му крак пропаднал в дупката на Заека и паднал долу по лице.

Прас!

Даааааааа! Паднал върху балона и после... той не бил... ами бил повече... отколкото бил...

— Балон? — казал Йори. — Ти казваш балон? Едно от тия големи цветни неща, които летят? Получавам песничка и танц, ние сме тук, вие сте там?

— Да, но страхувам се... Много съжалявам, Йори, но докато тичах, носейки го, паднах!

— Боже Боже, какво нещастие! Ти си тичал твърде бързо, както очаквах! Не си се наранил нали, Малък Прасчо?

— Не! Но аз... аз... спухах балона!

Последвала дълга тишина...

— Моят балон, ли? — казал най-накрая Йори.

Прасчо кимнал.

— Балонът за рождения ми ден?

— Да, Йори! — подсмърчал Прасчо! — Заповядай! С пожелания за дълголетие! — И му дал малко парче мокра дрипа!

— Това ли е? — казал Йори изненадано.

Прасчо кимнал.

— Моят подарък?

Прасчо пак кимнал.

— Балона?

И едва тогава пристигнал Пух.

— Искам да ти подаря нещичко! — възбудено казал Пух.

— Получих го!

Пух залял Йори с вода, а Прасчо седнал на пътя и подсмърчайки, обхванал главата си с лапи.

— Това е Полезното гърне! Заповядай! Има си и надпис „Честит Рожден ден, с Любов, от Пух“. Това пише! И е за да слагаш разни неща вътре! Ето тук.

Тогава Йори открил че тъй като балонът вече не е толкова голям, колкото е Прасчо то може лесно да бъде натикан в буркана и носен където Йори си пожелае, което разбира се не би било възможно с Типичния Балон.

— Много се радвам! — казал щастливо Пух, — че ти подарявам Полезното гърне, за да можеш да слагаш каквото решиш вътре.

— Радвам се! — добавил весело Прасчо. — че ти подарих нещо, което да сложиш вътре.

Но Йори не слушал... Той се забавлявал да вкарва и изважда балона от буркана и бил толкова щастлив!

Така че всичко си дошло на мястото.

На високо ниво, Ву вей не може да се дефинира и е практически невидимо, защото реално е станало рефлекс. По думите на Чуанг-це, разумът на Ву вей „тече като водата, отразява като огледало и отговаря като Ехо.“

Точно като Пух! Да казах! „Точно като Пух“.

— Какво? — каза Пух, събуждайки се и падайки от стола. — Какво е като кого?

— Какво тече като водата, отразява като огледало и отговаря като ехо?

— А, гатанка! На колко броя отговори имам право?

— А, не знам, Пух! Нека просто видим какво се случва!

— Какво може да бъде? — мърмореше Пух — Тече като водата...

Използвайки Ву вей човек бяга от ситуацията и се оставя на интуицията „Това не е най-добрия момент да свърша това, нека по-добре хвана другия път.“ Нещо такова. Когато правите нещата по този начин, хората биха казали че имате шесто чувство. Но всичко е в това да почувствате ситуацията. Това е толкова естествено, странно е само за оня, който не се вслушва в собствения си глас!

Най-доброто на тази чувствителност към ситуацията е във факта, че не е необходимо да взимате толкова много трудни решения. Вместо това просто трябва да ги оставите да се случват от само себе си.

Например в *Къщата на ъгъла на Пух*, един ден Пух се чудел кого иска да посети. Той можел да отиде у Йори, когото не е виждал от предния ден, или у Бухала, когото не е посещавал от по-предния ден, или у Канга, Ру, Тигъра, който не е виждал от дълго време. Как все пак е решил? Той седнал на камък по средата на реката и си запял песничка.

После станал и и се зачудил дали пък да не посети Заека и в крайна сметка открил, че се намира точно пред своята къща. Влязъл вътре, хапнал, и отишъл у Прасчо.

Ето как стават нещата, използвайки начина на Пух. Без стрес, без объркване. А сега...

— Потокът? — пита Пух.

— Какво?

— Отговора! Потокът тече като водата, отразява като огледало...

— Но не отговаря като ехо!

— Напротив!

— Ами, близо си! Това е първия ти опит за отговор!

— Само ми дай още малко време! — каза Пух.

Разрешаването на проблемите чрез Ву вей може да бъде видяно на практика в бойното изкуство Тай-чи Чуан, чиято основна идея е да победиш противника или чрез връщането на вражеската енергия обратно или побеждавайки го в следния ред: отслабване на силата му, разбалансирайки го и накрая нарушавайки позицията му за отбрана. Никога сила срещу сила, в противен случай тя се връща като ластик.

— Тече като водата, отразява като огледало... — говореше си Пух, вървейки насам натам.

— Мислиш твърде много, Пух. Ще ти дам джокер, който ще ти помогне.

— Надявам се! Това почна да ме изнервя.

— Такаааа... За да решиш загадката е необходимо просто да оставиш ума си да се тече и да отразява това, което виждаш. Това може да ти даде решението на загадката! Схвана ли?

— Не!

— Уф, добре...

— Нека видим... — тече като водата... — мърмореше си Пух.

Ву вей принципите, както подчертава Тай-чи Чуан, могат да бъдат разбрани ако си представим, че бутаме парче корк в течаща вода. Колкото повече го блъскаме, толкова повече се връща обратно. То ни побеждава дори без да се бори с нас. Следвайки Ву вей е необходимо просто да неутрализираме силата му, вместо да се борим с него. С други думи можете да се биете с огъня чрез огън, но Ву вей ви дава силата да се победите огъня с вода.

— Разбрах! — каза Пух. — Парче корк!

— Какво за него?

— Отговаря като ехо! — каза триумфално той.

— Но не тече като водата и не отразява като огледало! — парирах аз.

— Ох! Вярно!

— Ами, мисля си да ти кажа отговора. Той е Начина на Пух.

— Какво е?

— Ми, отговора!
— Уф! Това не беше хубава гатанка.
— Добре де! Кажй една!
— С радост! Какво е черно и бяло и червено навсякъде?
— Не! Не тази де!
— Ти си я чувал вече? — доста изненадано пита Пух.
— Ама разбира се! Тя е много стара! И всеки знае отговора —
вестника!
— Да ама не!
— Сбърканата зебра?
— Не!
— Ми тогава...
— Айде де! Предай се!
— Ок! Предавам се! Какво е черно и бяло и червено навсякъде?
— Изгорелия пингвин!
— Пух, това е глупаво!
— Ама е по-добро от твоето!
— ОК! Ето ти още една гатанка. Тя е за обратното на Начина на
Пух. Какво тича нагоре-надолу цял ден, без да стигне до никъде?
— Заека?
— Ми практически...
— Аха сетих се! Това е...
Но ще запазим отговора за следващата глава.

ЗАЕТИЯТ БЕКСЪН

Заекът бързаше към края на Стоакровата Гора, чувствайки се все по-важен и все по-важен и скоро стигна до Дървото, което обитаваше Кристофър Робин. Той почука на вратата, извика два три пъти и тръгна да се връща обратно, заслонявайки си слънцето с лапа, викайки нагоре към върха на дървото, а после пак се върна обратно, крещейки „Алоооо“, и „Аз съм“, и „Аз съм, Заекаааааа“ и нищо не се случваше. После се спря и се заслуша и всичко наоколо млъкна и се заслуша в него, така че цялата гора изведнъж стана самотна, тиха и мирна, докато изведнъж стотици мили от него един майтапчия не поде песничка.

— Лошо! — каза Заекът. — Май си е тръгнал от тук...

Все пак се върна обратно до зелената врата, само за да се убеди, че е вярно и после се обърна кръгом, чувствайки че тази сутрин не му върви въобще, когато неочаквано забеляза лист хартия на земята. На нея имаше топлийка и като че ли тази бележка беше паднала от вратата.

— Ха! Друга бележка!

И ето какво пишеше там:

Изчезвай Бексън!

Заеният Бексън

С. Р.

Заекът не знаеше кой е Бексън — и поради факта, че е сам — той отиде да пита Бухала. Бухалът също не знаеше. Но Той си помисли, че ние знаем, а ние си помислихме, че и много други хора знаят. Чуанг-це го описва много точно:

Това е човекът, който не обичал да гледа следите от стъпките и сянката си. Затова решил да избяга от тях и побегнал... Но все повече стъпки се появявали, а сянката без проблем го следвала навсякъде.

Мислейки че тича твърде бавно, той бягал все по-бързо и по-бързо, без да се спира, докато накрая припаднал от изтощение и умрял.

Ако просто беше се поспрял някъде, стъпките щяха да изчезнат. Ако просто си беше отдъхнал под сянката на някое дърво, то неговата щеше да изчезне.

Изглежда че всеки може да види подобен човек, навсякъде по пътя си. Практически всеки слънчев ден можете да видите Бексън да се тича в парка, дишайки тежко. Възможно е дори, докато сте на пикник в парка да видите внезапно един или двама от тях да тичат покрай храната ви.

Общо взето, докато вие се чувствате добре около тревата и дърветата, то те се стараят да ги избягват. Вместо това те предпочитат бетона и асфалта за своите битки в имитацията на краткоживущи машини, в каквито са се превърнали. Вдишвайки отровните ауспухни газове на двигателите, кълнейки се че така се предпазват от наранявания, Бексъните си приказват един на друг Колко добре се чувстват сега, излизайки навън. И на това му викат природосъобразен начин на живот.

Заеният Бексън е почти безнадеждно активен. Ако го питате какво му е интересно в живота, той ще ви даде безкраен списък от физически занимания като:

— Делтапланеризъм, тенис, бягане, федербал, ски, плуване и сноуборд.

— И това ли е всичко?

— Ами... (пъхтене побледняване, изчервяване) Ми, мисля че да!

— Някога да сте бил на рали?

— Ми, не. Мисля че не!

— Някога да сте се борили с алигатор?

— Ми не! Ама винаги съм искал!

— Ролери по стълбите?

— Не!

— Ама вие казвате, че все сте правели нещо?

От тази гледна точка, можа да чуете от Бексъна следното: „Ми... като че ли става нещо с мен... Някак си май съм си загубил енергията...“

След малко, може би...

Атлетичния Бексън, една от най-често срещаните се разновидности, казва че се занимава само с физически упражнения. Но поради някаква причина, изглежда че това е като че ли вкарано отвън, а не идващо от сърцето му. И така той бърка упражненията с работата. Работи, когато е на работа, работи и когато е на упражнения и много често работи, когато играе. Работа работа работа и пак работа. Постоянната работа, съчетана с никаква игра го правят ужасно глупаво момче. Още повече постоянната защита от нещо го убива.

— Аха, ето го и Заека! Как си? К'во ново?

— Връщам се от Бухала! — каза той дишайки тежко.

— О, вероятно си тичал дълго време.

— Ами, да!... Бухала настояваше да ми разкаже историята на Неговия Прачицо Филберт.

— Това пък защо?

— Както и да е... Бухалът каза че не е виждал и Неиздълбания пън, но пък Ру вероятно си играел с него... Накрая се спрях пред къщата на Канга и там нямаше никой.

— Те са навътре в гората и се упражняват в скачане с Тигъра! — казах аз.

— А добре! Тогава е най-добре да тръгвам нататък.

— Това е чудесно Заек, защото...

Ама къде ще отива? Ето как е, знаете — няма почивка за Бексъна.

Нека да го кажем по друг начин — ако искате да бъдете здрави, отпочинали и доволни, просто гледайте какво прави Заетия Бексън и правете обратното. Тук има един в момента, тича наляво надясно, дрънка с монетки в джоба, и нервно се вира в часовника. Той те кара да се чувстваш ужасно уморен само като го гледаш. Хронифициралият Бексън изглежда че винаги търчи нанякъде, поне а повърхностно физическо ниво. Той никога не ходи на разходка, например, просто защото няма време!

— Няма конвергиране! — каза Йори. — Няма първи и после втори! Казваш Здравсти и това проблясва в миналото. Видях опашката ти далече, докато медитирах търсейки решение. Мислех си да кажа „Какво“ но разбира се, се оказа твърде късно...

— Ами, бързах!

— Никакво взимане-даване! — продължи Йори. — Никакъв обмен на мисли: Здравей! Как... Имам предвид, че ти отнемат момента, практически опашката на другия е само на крачка от разговора.

Заеният Бексън, който както изглежда е винаги на крак:

*Излизай навън!
Върни се скоро!
Бързай!
Върни се скоро!*

Или по-точно:

*Връщай се!
Излизай скоро!
Бързай!
Излизай скоро!*

Заеният Бексън винаги бърза нанякъде, някъде където никога не е бил. Навсякъде другаде, освен на мястото където е в момента.

— Това е само той? — каза Заека. — Къде?

— Вероятно търси нещо.

— Какво?

— Това е и онова, което се опитвах да кажа. — каза Пух. — Може би търси... търси...

Награда, предполагам. Религията науката и бизнес-етиката на нашия Зает Бексън все се опитват да ни убедят, че има някаква голяма награда, която чака нас някъде и че смисълът на нашия живот е да работим като лунатици, за да се докопаме до нея. Независимо дали е високо в небето, зад поредната молекула или в работен костюм, тя е винаги твърде далече от там, където сме — дали надолу по пътя, на другото полукълбо, от обратната страна на луната, отвъд звездите...

— Ох, обади се Пух, тупвайки на земята.

— Ей това се случва като заспиш на ъгъла на бюрото. Просто падаш!

— Така ми е по-добре! — каза Пух.

— И защо?

— Сънувах кошмар.

— Ами!

— Дааааааа... Намерих бурканче с мед... — каза той, търкайки очите си с лапки.

— И какво му е лошото пък на това?

— Изисква движение! Те не искаха да направя това! Те искаха само да си седя.

— Да, разбирам!

— И когато с опитах да стигна до буркана, се оказа че е пълен с нещо друго!

— Кошмар! — казах аз. — Много хора сънуват подобни неща.

— Аха! За недостигаеми буркани с мед, ли?

— Ами за подобни неща. Това не е необичайно. Странното е че някои хора живеят по такъв начин.

— Защо?

— Ми, не знам. Предполагам, че по този начин си намират нещо за правене.

— Не ми звучи много забавно!

Ми не е! Начин на живот под девиза „Зад следващия ъгъл, на следващата стъпка...“ тече извън естественият ред на нещата и става много трудно да бъдеш Щастлив и Добър, така че само единици успяват да се върнат до изначалното Щастие и Доброта, а останалите се раздават изцяло и падат по пътя, проклинайки света, който обаче не е за да пречи, а напротив, за да ни покаже пътя.

Онзи, който си мисли че наградите на живота са някъде отвъд дъгата...

— Прегориха си филийките! — прекъсна ме Пух.

— Моля?

— Те си прегориха филийките!

— Те..., аха... Да! И това ли е всичко?

— Идва заекът! — каза Пух.

— А, ето ви и вас! — почна Заека.

— Да ето ни тук! — каза Пух.

— Тук сме! — повторих аз.

— А там си ти! — отбеляза Пух.

— Да, ето ме и мен! — нетърпеливо почна Заека. — Сега, да си дойдем на думата: Ру ми показва блокчетата си за рисуване. Всичките са оцветени и има букви по тях...

— О!

— Точно нещото, което очакваш да видиш, всъщност. — каза Заека, сучейки замислено мустаците си. — Но идва процес на елиминиране! Имам предвид, че Йори притежава същите.

— Но, Заек... — почнах аз.

— Да! Видях Йори и открих какво знае за тях и е ясно че това ще е новата ми стъпка...

— Ето къде отива! — каза Пух.

Връщайки се назад във времето, виждаме първите Бексъновци в тази част на земното кълбо, Пуританите, които практически до смърт работят на полето без възвръщаемост на гигантските им усилия. Те практически умирали от глад, преди умното старо население да им покаже как се работи в хармония с природните ритми. Сега сееш, после почиваш. Сега работиш на нивата, после я оставяш намира. Пуританите не разбират от втората част, те дори не вярват че съществува. И така след два-три века блъскане и блъскане и блъскане на първоначално плодородната земя и няколко години осъждайки я на синтетични стимуланти, днес имаме ябълки с вкус на картон, портокали с вкус на тенис-топки и круши с вкус на озахарен стироформ, всичките произведени от почва, която не е била оставена да почива. Не бива да се оплакваме, но това е факта.

— Кажй Пух, защо не бързаш?

— Защото е прекрасен ден, днес!

— Да, но...

— Защо да го руша?

— Но ти можеш да правиш нещо важно?

— И го правя!

— Ох, а какво е?

— Слушане!

— Слушане на какво?

— На птичките! И на оная лястовица, там!

— Какво казват?

— Че днес е прекрасен ден!
— Но ти вече знаеш това!
— Да, ама е чудесно, че някой друг мисли същото като мен...
— Да но ти можеш да си прекарваш времето в обучение, слушайки радио например?
— Онова нещо!
— Разбира се! Как иначе ще узнаеш какво се случва по света?
— Ми чрез излизане навън!
— Тъхъ... Ами... (Клик) Слушай това!
— Стотици умряха днес, когато пет самолета Джъмбо се сблъскаха в предградията на Лос Анджелис. — съобщаваше радиото.
— Какво може да ми каже това за света? — пита Пух.
— Хъм! Май си прав! (клик)
— Какво казват птиците сега, Пух?
— Днес е чудесен ден!

Да той е, дори когато Бексъните са прекалено заети за да му се наслаждават! Но за да завършим нашите обяснения защо са твърде заети...

Основните последователи на току-що споменатата религия така и не дооценяват красотата на безкрайните гори и чистите води, които са съществували преди идването им в Новия свят. Вместо да погледнат рая, който е съществувал по тези земи и местното население, в хармония с природата, те ги смятат за нещо чуждо и заплашително, нещо, което трябва да бъде атакувано и превзето, защото всичките те вървят по пътеката на голямата награда. Те дори не обичали да си пеят... Факт е...

— Какво? Че не пеели, ли? — пита Пух.

— Пух, опитвам се да довърша! Да де прав си! Те не пеели. Не обичали...

— Ами, ако не са обичали пеенето, тогава какво им е било отношението към мечетата?

— Ми не мисля че са ги харесвали...

— Те не харесвали мечетата?

— Не! Поне не и достатъчно!

— Ами никакво пеене, никакви мечета... Какво са харесвали тогава?

— Ми, не мисля, че са харесвали каквото и да било, Пух!

— Ми тогава не се учудвам, че нещата са се объркали тук!

Както и да е, от отчаяният пуритан произхожда упорития пионер, а от него Самотния каубой, яздец по сянката и вечно търсец нещо по пътя... И точно от този безкоренен недоволстващ прародител произхожда Заетия Бексън, който също като своите праотци, никога не се е чувствал у дома, в мир със собствената си земя. Строгия праволинеен фанатик, какъвто е реално той, е твърде строг към себе си, твърде строг към останалите и твърде строг най-вече към света, който героически се опитва да го храни, независимо от действията му. Така че, не бива да ни учудва факта, че той счита прогреса за поредица от борби и победи. Може да се каже че това е една от неговите налудности! Разбира се истинският прогрес включва растеж и развитие, които пък изискват вътрешна промяна, но това е нещо, което неотстъпчивият Бексън не иска да прави. Подтикът към растеж и развитие, познат у всички живи същества, в ума на Бексън се изражда в подтик към битка и промяна на всичко (Бексън Булдозера) и на всички (Раздвоения Бексън), освен самия него, в намеса в неща, които не го засягат и в изключването на практически всяка друга форма на живот. И в крайна сметка неговото поведение се критикува от умните, покрай него. Но както и родителите на непослушните деца, тези умни хора разбират, че не може да са вечно до него. Грижата за Бексън в крайна сметка ви изкарва от нерви!

— Ето го пак Заека! — каза, Пух. — И Йори.

— Уф! Заека! — каза аз.

— И Йори! — поправи ме, Пух.

— Питам Йори... — почна Заека!

— Това съм аз! Йори!

— Да спомних си! Виждал съм те миналата година, някъде до блатото...

— Блато! — възмути се Йори. — Не е блато, а локва!

— Блато! Локва...

— Какво е локва? — пита, Пух.

— Ако си намокриш глезените е локва. — обясни, Йори.

— Аха!

— Докато ако можеш да се потопиш до врата, значи е блато.

— Ама блато! — разсмя се Йори. — Ха!

— Както и да е, питах Йори! — почна Заека. — и той ми отговори, че нямам и най-малка представа за какво говоря.

— Изглежда, че не съм само аз! — каза, Йори. — Очевидно и ти нямаш никаква идея!

— Все пак, какво е Неиздълбания пън?

— Това съм аз! — каза Пух.

— Ти! И аз съм извървял толкова път...

— От блатото. — услужливо казах аз.

— Блато! От локвата, за да видя Пух!

— Защо не? — пита Пух.

— Каквото и да е стига да поддържа заетостта на Заека, каквото и да е! — Саркастично се обади, Йори.

Сега, нека споменем най-чудното нещо за Обществото на заетите Бексъновци и то е, че те се прекланят пред младежката енергия, излъчване и възможности, но нямат ефективни методи за възстановяването им, а се опитват да се доближат до тях, чрез безброй много изкуствени неща като козметиката и пластичната хирургия. И по този начин успяват да разрушат и унищожат младостта в себе си. Тези вредни дейности, които изглежда все пак не са част от търсенето на Голямата Награда, се извършват под предлога на Печеленето на Време. За да илюстрираме това, нека представим класическия образ на Заетия Бексън — Хамбургерояда!

В Китай има чайна. Във Франция — Кафене. Практически всяка цивилизована страна си има еквивалент — място, където хората могат да хапнат, релаксират и поговорят, без да се притесняват за това, колко е часа и без да си тръгнат преди да са си изяли яденето. В Китай например, чаената е вид социална институция. През целия ден, семейства, съседи или просто приятели се отбиват там за да пийнат чай и да хапнат нещо леко. Разговорите могат да протичат с часове. Би било доста странно да ги наречем Неексклузивни Съседски клубове, това е по-характерно за Запада. Но поне са нещо подобно. „Важният си ти! Отпусни се и се наслаждавай!“ — това е посланието на Чайната.

Какво е посланието на Будката за хамбургери? „Няма време! Бързай!“

И не само това! Всички знаем, ужасната Будка за хамбургери е едва ли не инфаркт за здравето на всеки клиент. За нещастие, обаче, това не е единственото нещо, което съпровожда Спестяването на

време. Можем още да преведем и супермаркетите, микровълновите печки, ядрените електроцентрали, отровните химикали...

Практически, ако все пак тези приспособления наистина спестяваха време, то бихме имали в наличност повече време, отколкото когато и да било в историята. Но, странно е че фактически имаме все по-малко свободно време. Би било голям майтап, ако се пренесем на място без такива приспособления, защото ще се изправим пред факта, че имаме твърде много време за себе си. Иначе казано, сега сме прекалено заети да работим за да си закупим спестяващи време машинки, а тогава просто няма да се налага да работим толкова.

Основният проблем на голямото ни желание да спестяваме време е очевиден: Че не спестяваме време! Можеш да го спестиш! Но можеш да го спестиш умно или глупаво. Заетият Бексън очевидно няма никакво време, защото е твърде зает да го губи, опитвайки се да го спести. И чрез опитите си да го спести, той просто губи целия си живот.

Хенри Дейвид Тото, казва това в *Walden* по следният начин:

„Защо да живеем с такава бързина и да похабяваме живота? Ние просто умираме от глад преди да се нахраним. Казват, че днескашната работа спестява утрешните девет и така фактически се оказва, че поемаме хиляда неща днес, за да спестим само девет утре“

За контраст на Заетият Бексън, нека се върнем към таоизма за малко. Едно от най-интригуващите неща в него е не само респекта към старите и мъдрите, но и към тъй нареченият Вечно млад. Таоистките традиции са пропити от интересни истории и случки за онзи, който бидейки млад, е открил Тайните на Живота. Както и да са направени тези открития, резултатите са едни и същи: дълъг живот в младо тяло, външен вид и енергия.

В интерес на истината таоистите са прочути с младите си възгледи, външен вид и енергия. И това не е неочаквано, а е резултат от таоистките практики. Векове наред в Китай, хората умирали максимум на 40 години, а фермерите и аристокрацията дори по — рано. А безсмъртният таоист си живеел до 80–90, а дори и повече. Следващото е един от любимите ми примери:

През 1933 в световните медии гръмнала новината за смъртта на човек, с името Ли-Чунг — Ян. Било официално потвърдено от

Китайското правителство и от независими, че той бил роден през 1677. Въпреки че бил на над двеста години той четял 28 тричасови лекции по дълголетие в Китайския Университет, а онзи който го е виждал тогава, казал че е изглеждал като петдесетгодишен мъж, с тънка осанка и висок, със здрави зъби и без оплешивяване. Умрял на 256 години.

Когато Ли бил дете, той избягал от къщи, следвайки някакви странни знахари. В Китайските планини той научил от тях някои от тайните на естествената медицина. В добавка към многото билки за дълголетие той практикувал и таоистките упражнения, вярвайки силовите упражнения скъсяват живота. Любимият му начин на пътуване бил бавното ходене. Дори и младите хора, които се опитвали да го следват в разходките му се уморявали и го оставяли, защото той вървял с мили. Съветвал младите, ако искат да живеят дълго да „седят като пуйки, да ходят като пингвини и да спят като кучета“. А когато го питали за истинската му тайна, той отговорил простичко — Вътрешният Покой!

Говорейки за това, нека се върнем към Къщата на ъгъла на Пух. Кристофър Робин точно задаваше въпрос към Пух.

— Какво най-много обичаш да правиш, Пух?

— Ами... Какво най-много обичам..., и после се спря да помисли. Въпреки че яденето на мед е много хубаво нещо има един момент, точно преди да започнеш да ядеш и тогава е много по-хубаво, отколкото самото ядене, но не знаеше как да го каже.

Медът не е толкова вкусен, когато веднъж си го ял, златото не означава толкова много, когато го имаш, наградата не значи много, ако вече я имаш. Ако вземем всичките си награди в живота, пак няма да имаме достатъчно. Но ако вземем всичкото онова, което е между наградите, реално ще се върнем с много повече. А ако вземем наградите и онова между тях, ето тогава ще имаме всичко — всеки миг, който сме изживели. А какво би било ако просто се забавляваме?

Коледните подаръци например, ако бъдат отворени са много по-малко от това, което са били в процеса на откриване, носене, споделяне, от самото мислене за тях, от очакванията ни. 365 дни по-късно ние се озоваваме в същата ситуация. Всеки път, когато открием злато, то вече не ни радва толкова и пак тръгваме да дирим ново и ново и ново.

Това не значи, че златото, което имаме не струва. Това е така най-вече защото нещо дълбоко в нас ни тегли към процеса, а самият процес на търсене е и онова, което ни прави по-умни, по-щастливи и т.н. Но ако вършим нещата по грешен начин то е същото, което ни превръща в бедни, сърдити, объркани и т.н. хора. Златото би било добро за нас и би ни донесло полза, само в случаите, когато процесът на откриването е бил полезен за нас. От друга страна, точно процесът е важния. Насладата от самият процес е тайната, която разрушава безсмислените митове за Голямата Награда и Спестеното време. Може би това би ни помогнало да си обясним ежедневно значение на думата Тао, Пътя!

Как бихме нарекли мига преди яденето на меда? Някои биха го нарекли очакване, но мисля че е много повече от това. Можем да го наречем усещане. Това е и мига, когато си щастлив и го осъзнаеш, дори ако това е само миг. Наслаждавайки се на процеса, ние можем да разтегнем това усещане и то да се разпростре не само в определен миг, но да обкове целия ни живот. И така просто да се забавляваме. Като Пух.

И после се замисли, че да си с Кристофър Робин е много хубаво нещо и че да бъдеш приятел с Прасчо е много хубаво нещо, и така мислейки си за всичкото това каза:

— Това, което обичам най-много на света съм аз и Прасчо, когато идваме у вас на гости, и ти кажеш Какво мислите за нещо мъничко? И аз кажа: Ами, мисля че нямам нищо против малкото нещо, ами ти Прасчо? И е чуден ден навън и птичките пеят.

Когато използваме времето си за да се забавляваме със заобикалящите ни и да се радваме, че сме живи, установяваме че нямаме никакво време да си играем на Заетия Бексън. И това е страхотно, защото се оказва че да бъдеш Бексън означава просто ужасна загуба на време. Както пише поета Лу-Ю:

*Облаците над нас се събират и разделят!
Бризът по брега идва и си отива.
Животът е като тях! Защо не починем?
Кой може да ни спре да празнуваме?*

ТОЗИ ВИД МЕЧЕ

Разговаряхме за *Одата на Радостта*, финалът на Девета симфония на Бетовен.

— Тя ми е една от любимите! — рече Пух.

— На мен също!

— Любимата ми част е тази, в която запяват: *Пейте! За живота на мечката*.

— Но!...

— *Пейте! За мечката*.

Пейте за Пух!

— Но... те не...

— *Пейте! За живота на мечката! Любимото ми!*

— Но те не пеят това в *Одата на Радостта*! — обадох се аз.

— Така ли?

— Ами да!

— И защо?

— Ами, предполагам, че е защото не си мислят за това.

— Ами какво?

— Нито Бетовен, нито човека, който е писал текста на *одата* не е включил мечките.

— О! А аз си мисля за Лудвиг ван Бетовен!

— Пух, не е негова! Ти си си измислил тази песничка за себе си!

— Така ли?

— Ми така!

— О, ето къде съм я чул тогава!

И така това ни връща към онова, за което говорим тук — насладата от живота и да бъдем специални, всеки е специален, както сами знаете.

— Трудно е да си силен! — каза Прасчо. — Особено ако си толкова малко животно.

Заекът, който почна да пише бързо нещо, погледна към него и каза:

— Тъй като си толкова малко животно, ти си много по-полезен от нас в приключенията.

Прасчо, беше много ентузиазизиран от чутото, че дори забрави да се страхува повече и когато заекът започна да коментира, че Канга само бди през зимата и бидейки в афект, той можеше да стои спокоен, много му се прииска да стане полезен изведнъж.

— Ами аз? — пита Пух. — Изглежда че не съм ни най-малко полезен?

— Нищо подобно, Пух! Но по друго време! — утеши го Прасчо.

— Без Пух! — каза тържествено Заекът. — Няма приключения!

— О! — каза Прасчо, опитвайки се да не изглежда разочарован. Но Пух отиде в ъгъла и си каза гордо: Невъзможни без мен! Без такъв вид мече!

Независимо колко полезни сме, понякога ни отнема много време, за да го разберем. Това ще илюстрираме с историята на Каменоделеца.

Имало едно време един каменоделец, който недоволствал срещу себе си и позицията си в обществото.

Един ден, минавайки покрай къщата на един богат търговец, той погледнал през входната врата и видял много богати и важни посетители. „Колко ли могъщ е този търговец?“ — помислил си той. Завидял много и си пожелал да живее като търговеца, а не като беден каменоделец. За негова голяма изненада, изведнъж се превърнал в богаташ, радващ се на повече лукс и влияние, отколкото някога е сънувал, на който завиждали по-бедните. Но скоро го посетил високопоставен човек, носен на носилка, придружаван от атенданти и пазен от войници, биещи гонгове. Всеки един, независимо колко богат бил, трябвало да пада на колене пред важната особа. „Каква сила има този човек“ — помислил си — „Как бих искал да съм високопоставена особа!“

И изведнъж станал важна особа, носена на бродирана носилка, от която се страхували и която мразели всички, които трябвало да падат на колене. Било горещ летен ден и се чувствал изключително неудобно в лепкавата носилка. Погледнал към слънцето. Гледал право към небето, радвайки се на слънцето и си пожелал: „Искам да бъда слънце!“

И станал слънце, светещо на всички, огряващо полетата, над които се трудели селяните. Но не щеш ли голям черен облак застанал

между него и земята, така че нито лъч светлина не озарявала долу. „Колко могъщ е този буреносен облак“ — помислил си той — „Искам да съм облак“.

Тогава се превърнал в облак, напояващ селата и полетата, мразен от всички. Но скоро осъзнал, че е издухан от някаква голяма сила — бил вятъра. „Желая да съм вятър“ — помислил си той.

Така и станало! Бил вятър, духащ покривите на къщите, оставящ голи дърветата, когото мразели и от когото се страхували всички. Но след миг се оказало, че има нещо което и той не може да помръдне громен камък. Пожелал си да стане камък.

И станал. Бил по-силен от всичко на земята. Но докато си седял, чул звук на удари с чук по солидното си тяло и почувствал как се променя. „Ама какво е по-силно от мен, камъка?“ Погледнал надолу и видял някъде пред себе си изправената фигура на Каменоделец.

Пощата дойде!

— Пуууух, има нещо за теб!

— За мен?

— За М-р Пух, мечето!

— Мистър Пух, ли?

— Ми така пише!

— Мистър... Пух... Мечето... И какво пише вътре? — пита Пух, изненадано и се изкачи на бюрото като погледна през рамото ми.

— От Финчлеви е! Съобщаваме ви за третата ежегодна разпродажба на обувки. Всички стилове, всички размери. Пух, не се нуждаеш от това!

— И какво пише накрая?

— Ми безплатно кафе! Още една причина да не ходиш.

— Остави ме да го разгледам по-добре! — каза Пух и занесе писмото до прозореца.

За да контролираме живота си и да направим нещо стойностно, рано или късно трябва да се научим да вярваме! Не трябва да лежим на раменете на някой Супермен, нито пък да чакаме щастието да почука на вратата ни, а просто да повярваме в силата, скрита дълбоко в нас и да я използваме. Когато го направим, спрем да имитираме останалите и спрем да се състезаваме с тях, нещата просто ще започнат да работят за нас.

Нека приведем няколко примера:

През 1927 година 32-годишен мъж стоял на брега на езерото, в Парка на Линкълн, Чикаго, възнамерявайки да скочи в черните му води и да се удави. Дъщеря му починала, компанията му фалирала, репутацията му паднала и той станал алкохолик. Стойки така, той се питал какво може такъв нещастник да направи. После дошъл и отговора — сега бил най-сетне свободен да поема рискове, да прави каквото иска и по този начин да помага на други хора. Той се върнал у дома и започнал да върши онова, което считал че му е отредено от Господ, а не това, което му е казвано че трябва. Той следвал законите на природата и променял навиците си хармонизирайки ги с тях, дори когато за това се изисквало цялостна промяна на живота му. Тези закони вдъхновили и подкрепили най-големите му успехи. Но без вярата и промяната, нямало никой да свързва името Букмистър Фюлер с хуманността.

През 1854 година, едно момче било изгонено от училището Порт Харон, Мичигън, за лошо поведение. То било там само за три месеца. И това било цялото му официално обучение в живота. По-късно то работело като асистент в лаборатория. Но после и от там го изхвърлили. Неговият шеф го ударил и изхвърлил в прахта, казвайки му, че от него няма да излезе нищо. Но момчето си имало план и малките пречки не можели да го спрат. Искал да изучава приложението на природните закони в механиката. После той станал най-известният изобретател в Америка с над 3000 американски и чужди патента на негово име, име което се е превърнало в синоним на гений — Томас Едисън.

Нерискуващите песимисти никога не постигат нещо повече, просто защото не гледат обективно на ситуацияите, не виждат и не вярват в собствените си сили и никога не поемат каквото и да било риск. Например когато Ру паднал в потока, по време на Известната си експедиция към Северния прът, какво направил Йори? Много след като Ру бил изваден от реката, Йори с половин сърце проснал опашката си над водите, за да може Ру да я сграбчи и да излезе навън или по-точно, за да може Йори да обере точките от това, че все пак е направил нещо. Разбира се, Йори така и не е искал да направи някому добро и то не се е случило!

И кой е спасил Ру? Паникьосаният Прасчо почнал да скача нагоре надолу и да вика. Безполезният Бухал инструктирал Ру да си

държи главата над водата. Консерватора Канга го питал само как е. Капитан Заек само раздавал команди. И само оптимиста Пух, погледнал реално какво може да бъде направено в тази ситуация и действал. Два завоя на реката по-надолу, Пух вече стоял с голям прът в лапи, Канга хванал другият му край от другия бряг и така те го разпрострели над реката и задавяйки се, но викайки че Плува, Ру се хванал за пръта и бил изтеглен навън.

— Видяхте ли ме как плувам? — ентузиазирано викал Ру, докато Канга го мъмрел — Пух, нали видя че мога да плувам? На това му се вика плуване! Заек, видя ли ме? Плувах! Прасчооо, какво си мислиш, че правех! Плувах! Кристофър Робин видя ли...

Но Кристофър Робин не го слушал Той се обърнал към Пух:

— Пух, откъде намери тоя прът?

Пух се загледал в пръта.

— Ами просто го намерих! Помислих, че би бил полезен и просто го донесох до тук!

— Пух — тържествено казал Кристофър Робин. — Експедицията приключи! Ние току-що открихме Северния прът.

Както Пух откри Северния прът, така и ние ако веднъж разберем каква е ситуацията и какво може да бъде направено, то ние ще можем да използваме всяко нещо по пътя, за да се справим със задачата. Много по-често отколкото очакваме, нещата, които са ни нужни са до нас и това което трябва да сторим е да ги използваме.

Например, когато Прасчо беше застигнат от наводнението.

— Безпокоя се! — си каза той, — Да си толкова малък и изцяло обграден от вода... Кристофър Робин и Пух щяха да се спасят като се покачат на някое дърво, Канга със скачане, Заекът със бягане, Бухалът с летене, а Йори... ми Йори с издаване Вой, докато не дойде някой да го спаси, ама съм аз, заобиколеният от вода и как да стане, като не мога да правя нищо?

После се сетил за историята, която му разказал Кристофър Робин, за човекът на пустинния остров, който написал нещо в бутилка и я хвърлил в морето, та Прасчо се сетил, че може да напише и той нещо и да хвърли бутилката във водата и така да се надява някой да го спаси.

Кое то и направил.

И когато Прасчовата бутилка минала покрай Пух, той взел съобщението. Но после трябвало да отиде до Кристофър Робин, за да разбере какво пише вътре. И така Пух запушил най-голямото си гърне за мед, хвърлил го във водата и скочил отгоре му и така със експерименталната си лодка той стигнал до Кристофър Робин, където съобщението било разчетено и Спасителният отряд сформиран. Но се сетили, че им трябва по-голяма лодка. И Пух се сетил за нещо.

В крайна сметка Прасчо бил спасен и то от известният Пух, мечето, откривателят на Северния Прът.

— Кажи, Бухал, Да си виждал скоро Пух?

— Ми мисля че го видях преди малко да слага нещо в килера. А и все пак не съм обърнал внимание, какъв е проблема.

— В килера? Току-що хвърлих поглед и там...

— Какво е това?

— Бухал, защо има толкова много кутии тук?

— Кутии ли?

— И са пълни с обувки...

— Обувки?

— Виж това: Лоферс, Сандали, Оксфорд...

— Всички видове, всички размери...

— Бухал, не съм съвсем сигурен, но предполагам нещо...

— Изглежда че Пух е кулприта! — каза мъдро Бухала.

— Ако го видиш му кажи, че искам да поговоря с него, ок?

— Разбира се!

Тези две безстрашни спасения споменахме, за да въведем един от най-важните термини на таоизма Тз'у, което може да се преведе като загриженост и което е произхожда от сърцето. В 67 глава на Тао те чинг, Лао Дзъ го нарича първото съкровище и после пише От загрижеността произхожда куража. Можем да кажем, че оттук идва и мъдростта. Ясно е, че у който няма загриженост липсва мъдрост. Познание — да, разум — може би, но не и мъдрост! Разумът не е сърце! Познанието не е грижовно. Но мъдростта — да! Считаме също, че сог, латинската дума за сърце, е коренът на думата кураж. Прасчо го казва по този начин: Канга не е умна, не не е, но бидейки толкова загрижена за Ру, успява да направи нещо важно за него, без да го обмисля. Тз'у не само спасява живота на Ру, откривайки северния прът, но и спасява Прасчо, давайки му куража да потърси помощ от

Пух и да спаси Бухала, в мига когато пада къщичката му. Прасчо, както си знаем, е едно много малко животинче и не е най-умното, но когато пада къщичката на Бухала, той открива в себе си повече кураж, отколкото въобще си е помислял, че има.

— Здравей, Бухал! — каза Пух. — Мисля, че не сме закъснели много за... Имам предвид, как си? Прасчо и аз дойдохме да видим как си, защото... е вторник.

— Седнете, Пух, Прасчо... — каза мило Бухала. — Чувствайте се удобно.

Те му благодариха и се постараха да се почувстват толкова удобно, колкото им бе възможно.

— За да те видим, Бухал — почна Пух. — за да те видим бързахме, за да сме тук преди... ми за да сме тук, за да си тръгнем пак.

Бухалът кимаше тържествено.

— Поправете ме ако греша, — каза той. — но мисля, че съм прав в предположението си, че днес е изключително ветровито навън.

— Много, наистина! — каза Пух, опитвайки се да си стопли ушите и пожелавайки си да се върне невредим у дома си.

— И аз мисля така... — почна Бухала. — Било такъв ветровит ден, когато моят чичо Робърт, чиито портрет можете да видите вдясно на стената, докато се завръщал в късния следобед от... — Ама какво е това?

Чу се силен пукот.

— Внимавай, Прасчо! — извика Пух. — Имам предвид часовника! Прасчоооо, падам отгоре ти!

— Помощ! — изписка Прасчо.

— Пуууууууух! — обади се Прасчо нервно.

— Даааа! — отговорът дойде някъде иззад столовете.

— Къде сме?

— Ми не съм сигурен! — каза стола.

— Ми дали сме, сме ли в дома на Бухала?

— Ми така си мисля, защото точно щяхме да пием чай, но не...

— Ох! Дали все пак Бухала има картонени кутии на тавана си? — пита Прасчо.

Но след като Пух преобърна стола и хвърли поглед на ситуацията, в главата му блесна страхотен План. Бухалът щеше да прелети до тавана с парче канап, да завърже канапа за жицата на коша

и да се върне отново долу. После Прасчо щеше да се изкачи по въжето, което те двамата с Бухала щяха да опъват...

— И какво ще стане с Прасчо, в случай че все пак не се скъса канапа? — пита Бухала.

— Ми ако предположим, че се скъса? — пита Прасчо.

— Ми ще се пробваме с нов канап!

Всъщност това не беше много удобно за Прасчо, защото много от въжетата, които използваша за катерене нагоре се късаха и той се озоваваше долу, но все пак дотук това беше и единственото нещо, което изглежда можеше да направи. Така че ако се върнем назад към многото прекрасни часове, които Прасчо бе прекарал в Гората, без да е необходимо да се катери по разни въжета, Прасчо би намигнал на Пух и би казал че това е прекрасен план.

Но накрая...

Той стискаше и се издигаше и последни сили най-сетне бе навън! Щастлив и ентузиазизиран най-накрая се запъти да изпълнява и последното послание на затворниците.

— Всичко е наред! — каза той от кашона. — дървото ни е било издухано и точно пред вратата Бухал има клон, но Кристофър Робин и аз можем да го избутаме и можем да донесем въже за Пух, ей сега ще отида и ще му кажа и мога да сляза от дървото лесно, в смисъл то си е опасно, но аз мога да го направя и после Кристофър Робин и аз ще сме тук до половин час. „Довиждане, Пух“ — каза той и се изпари без дори да дочака Пуховото „Довиждане Прасчо! И Благодаря ти Прасчо!“

— Половин час! — каза Бухала, настанявайки се удобно. — Точно толкова ми трябва за да довърша разказа си за Моя чичо Робърт, чиито портрет е под теб. А сега кога беше това? Аха! В същия ветровит ден като днес...

— Бухал, кажи искаш ли да ме видиш?

— Да, Пух! И защо има кутии с обувки в килера?

— Не мога да си помогна сам!

— Че какво е станало?

— Ами, имаше писмо до мен И когато отидох до магазина, за да погледна...

— Да?

— Ами, продавачът беше много мил с мен: „Искате ли да ви помогна с нещо, Сър?“ Ох, почувствах се много важен.

— Пух, ти не се нуждаеш от тези обувки!
— Ще ги върна!
— Би било добре!
— Ми предполагам, че и много други хора връщат такива неща...
— Какво?
— Ми има и много други, които си вземат ненужни вещи пак от магазина...
— Подобно!
— Аз не съм единствен!
— Ама, разбира се че не си Пух, много се опитват да си купят Щастие и Известност по този начин. Ама ти може да си щастлив и известен без да правиш това!
— Да, ама и те могат!
Ами, вярно си е! Това го може всеки. Независимо от казаното от Йори, всеки стига да иска, може, само че не искат!

Изпитвайки истинско блаженство от Малкото Езерце, Умният наблюдател е казал: Масите си профукват живота в тихо отчаяние. Предполага се че отчаянието може да бъде тихо. Но сега то е глухо! И ние не искаме да бъдем част от това. Можем да спрем отчаянието запълвайки дупките чрез подобия на живот или да се освободим. И като направим първата крачка почва голямото. И това ни отвежда при принципа Тидели пом, който пък произхожда от една песничка на Пух.

*Колкото повече сняг
(Тидели-пом)
Толкова повече иде
(Тидели-пом)
Колкото повече иде
(Тидели-пом)
толкова повече сняг.*

Това насочва към Ефекта на снежната топка, което може да ви припомни времето, когато вие самите сте бутали топката по баира и тя е ставала все по-голяма и по-голяма до момента, в който вече не сте можели да я спрете и така търкаляйки се сама, тя е блъскала колата на

съседа и скоро навсякъде се е говорело за Оная Гигантска Снежна Топка, която вие сте изтървали от контрол... и затова може би понастоящем ви харесва повече да наименувате принципа Тидели-пом.

И така принципът може да работи позитивно или негативно. Може да предизвика цинизъм, толкова лесно колкото и надежда. Може да създаде сурови престъпници и смели герои, глупави вандали или брилянтни откриватели. Най-важното е да направиш така че да работи за теб самия и за доброто на останалите или ще се изправиш пред отвратителни резултати.

Работейки с този принцип, ти използваш респекта за да строиш респект. Колкото повече сняг, толкова повече иде!

И така докато Пух си мърмореше всичките седем версии на песничката, Прасчо стоеше и се чудеше. Никой досега не беше припявал хо Прасчо, хо и всичкото това хо за него. И когато песничката свърши, той искаше да чуе наново една от версиите, но май не я харесваше много. Това беше версията започваща с „О, галантен Прасчо“ и му изглеждаше много близка до истинската поезия.

— Ама наистина ли правя всичкото това? — каза той накрая.

— Ами, в поезията... в страната на поезията, ами да Прасчо... ти правиш всичкото това, защото поезията казва, че го можеш. И ето как научават хората.

— О! — каза Прасчо. Аха защото аз, аз си помислих че съм малко заслепен. Това е само в началото. И в песничката се пее: Заслепен ли беше той — не не не. Ето как!

— Не ти си бил самозаслепен вътре в себе си и това беше най-смелият начин за едно толкова малко животинче да спре да е заслепено.

Прасчо премига щастливо и се замисли за себе си. Той бе СМЕЛ...

Малко по-късно когато недоразбралият Йори отиде да посети къщата на Бухала и влизайки вътре установи че е станала къщата на Прасчо...

— Точно като къща за Бухала. Не мислиш ли така Прасчо, Малкия?

И после Прасчо направи нещо много благородно, направи го в мечтите си, докато си мислеше за всички чудесни неща, които Пух бе изпял за него.

— Да тази къща е точно като за Бухала! — почна великодушно той. — И надявам се да бъде много много щастлив в нея. И после преглътна два пъти, защото самият той се чувстваше много щастлив в нея.

— Какво мислиш ти, Кристофър Робин? — попита малко объркан Йори, защото имаше чувството че все пак не всичко е наред.

Но Кристофър Робин имаше въпрос и се чудеше как да го зададе.

— Ами, Виж Прасчо ако твоята собствена къща беше издухана и ти нямаше къде да живееш, нямаше ли да отидеш някъде другаде? Какво ще направиш ти, ако къщата ти бе съборена от вятъра?

И още преди да отговори Прасчо, се обади Мечо Пух:

— Как какво! Щеше да дойде да живее в нас, нали Прасчо?

Прасчо му стисна ръката.

— Благодаря ти, Пух! Обичам те!

Искате ли да бъдете истински щастливи? Можете да започнете с това просто като оцените кой сте и какво имате. Искате ли да сте вечно нещастни? Можете да започнете с това да се чувствате вечно незадоволени. Както пише Лао Дзъ „Огромното дърво, което докосва звездите е започва с малкото семе в земята, голямото пътуване започва с малката крачка. Мъдростта, Щастието и Смелостта е ви чакат някъде отвъд хоризонта, те са част от безкрайният цикъл на живота, който почва от тук и сега. Те не са края, а началото. Колкото повече сняг, толкова повече иде, колкото повече иде, толкова повече сняг.“

Чунг-дзе обяснява това по друг начин:

Явно е че само един смел човек може да вдъхнови хиляди към победа. Ако един загрижен за обикновените неща постига толкова много, то какво би постигнал човекът загрижен за големите.

(Аплаузи) Тост! За Галантния Прасчо и Безстрашния Пух!

Нека пеем тост за Прасчо!

Пеем! Пеем!

Нека пеем тост за Пух!

Тост за мечо!

Тост за живота на мечето!

След като те изядоха всичко на масата, Кристофър Робин удари с лъжица по плота и всички спряха да говорят и запазиха тишина, освен

Ру, който хълцаше шумно и се опитваше да види един от роднините на заека.

— Това тържество се състоя, за да ознаменуваме това, което някой е направил! — каза Кристофър Робин. — И ние всички знаем кой е той, и това е неговото парти, и аз имам подарък за него! — после почака за малко и прошепна — Ама къде е той?

Докато той се оглеждаше за подаръка, Йори се прокашля патетично и взе думата.

— Приятели, изключвайки странностите, за мен е голямо удоволствие да ви видя на моето парти. — почна Йори. — Аз не направих нищо. И всеки един от вас с изключение на Заека, Канга и Бухала, не направиха нищо. А да и Пух! Моите забележки, разбира се, не се отнасят до Прасчо и Ру, защото те са твърде малки. Разбира се всеки можеше да направи същото. Но го направих аз. И това не е, подчертавам не е поради това, което има Кристофър Робин — и той постави предния си крак пред устата си и каза тихо — пробвай под масата! Там аз направих каквото можех, но мисля че всички усещаме че направихме това, което можем тогава. Имам чувството, че всички трябва...

Да, да, да! Ами, както и да е...

— Ето го! Глупавият стар Пух. Това е за Пух! — извика К. Робин.

— За Пух, ли? — изохка Йори.

Ама разбира се че е за Пух! Защото той е точно такъв вид мече!

— И какво му е толкова специалното на Пух? — пита възмутено Йори.

— Ами Йори, ако прочетеш следващата глава може и да ти стане ясно.

— Трябва!

НИЩО И НИКЪДЕ

— На къде сме тръгнали? — пита, Пух, задъхвайки се след него и чудејки се дали става дума за експедиция или просто за Какво-мога-да-направя-за-теб-ти-знаеш.

— Наникъде! — каза Кристофър Робин.

Така че те тръгнаха нататък и след като повървяха още малко Кристофър Робин каза:

— Какво е нещото, което най-много обичаш да правиш на този свят, Пух?

(И разбира се, че това беше да ходи в дома на Кристофър Робин и да яде, но след като вече отбелязахме това, не мисля, че е необходимо да го казваме пак.)

— И аз обичам същото — каза Кристофър Робин. — Но нещото, което най-много обичам да правя, е да не правя нищо.

— И какво е да не правиш нищо? — пита Пух, след доста време.

— Ами, това е когато хората те търсят, едва след като го свършиш. „Какво мислиш да правиш, Кристофър Робин?“ И ти кажеш „О, нищо!“ и после тръгнеш да го вършиш.

— О, разбрах!

— Ами това което правим сега е нещо като да не правим нищо.

— Разбрах! — каза отново Пух.

— Означава просто да си вървим, да слушаме онова, което не можем да чуем и никога ама никога да не се тревожим за нещо.

И както Чуанг-дзе го описва:

Съзнателният тръгнал на север към Земята на Тъмната Вода и се изкачил до Неописуемата Планина, където срещнал Немият, който не правел нищо. „Имам три въпроса към теб.“ — казал Съзнателният. — „Първо какви усилия и размишления ще ни отведат до разбирането на Тао? Второ, къде трябва да отидем и как трябва да намерим покоя на Тао? Трето, откъде трябва да тръгнем и кой път да поемем, за да стигнем Тао?“

Немият, който не правел нищо не му отговорил.

Съзнателният тръгнал на Юг към Земята на Светлият океан, изкачил Планината на увереността и там срещнал Импулсивния Бърборко. Задал му същите въпроси. „Ето ти отговорилите.“ — казал той, но точно започнал да отговаря и не щеш ли се притеснил ужасно и забравил какво го питали.

Съзнателният се върнал в двореца и питал Жълтият Император, който му казал: „Да не мислиш и да не правиш усилия са първите стъпки, за осъзнаването на Тао. Да не ходиш никъде и да не правиш нищо са първите стъпки към покоя на Тао. Да не тръгваш от никъде и да не поемаш никой път — това са първите стъпки за достигането на Тао.“

Това, за което говорят Чуанг-дзе, Кристофър Робин и Пух е Голямата Тайна, ключът който отваря вратата на щастието, мъдростта и истината. И какво е това магическо, мистериозно нещо? Нищо! За таоиста Нищото е Нещо, а Нещото, което много хора считат най-малкото за важно, всъщност реално е нищо. Обяснявайки това ще се опитаме да дадем някакво определение на таоистката дума Тай-хцу — Великото Нищо.

Нека почнем с пасаж от Чуанг-дзе:

На връщане от Планините Кун-лун, някъде по пътя, Жълтият Император загубил Черната перла на Тао. Той пратил Знаещия да я намери, но той не можел да я разбере. После пратил Всичко виждащия, но той не можел да я види. Пратил Сладкодумния, но той не можел да я опише. Най-накрая пратил Празният Мозък и той я донесъл.

Когато Йори си загубил опашката, кой мислите я намерил? Умният Заек? — не! Той бил прекалено зает. Ученият Бухал? — не! Той не могъл да я разпознае. Многознаещият Йори? — не! Той така и не разбрал какво му липсва, докато Пух не му казал. И дори тогава, той така и не могъл да проумее, че тя определено не била там.

И тогава Пух се решил да я потърси, първи, спрял се при Бухала, който му обяснил с поне 25 000 монотонни нищо не значещи думи, че единственото нещо, което може да се направи е да се Обяви награда, което включва писане на... съобщение и закачането му на... (ъп)... навсякъде около... О! Къде бяхме? А, да — някъде из гората. И после те решили да излязат навън.

И Пух видял звънеца и бележката под него, и после видял въжето на звънеца и бележката под него и колкото повече гледал въжето,

толкова повече усещал, че и преди е виждал нещо подобно, някъде другаде, някога преди това.

— Направен на ръка звънец! — казал Бухала. Пух само кимнал.

— Напомня ми за нещо. Но не мога да се сетя за какво. Откъде го взе?

— Ми само се разхождал в гората. Той бе окачен на един храст и аз си помислих първо, че вероятно някой живее там, и го дръпнах, но нищо не се случи и после опитах по-силно и накрая той остана в ръката ми и тъй като изглеждаше, че никой не си го иска, просто го донесох вкъщи.

Аха! Тогава Пух занесъл опашката при Йори и когато тя била поставена на мястото си Йори се почувствал някак по-добре.

Е, за малко!

Празният Мозък може да намира перли, опашки и други неща, защото може да види, онова което е пред него. Препълненият Мозък не може. Докато първият слуша песента на птичките, то втория се чуди какъв вид птичка пее. Колкото по-препълнен е даден Мозък, толкова по-трудно чува със собствените си уши и вижда със собствените си очи. Знаещият и Умният са концентрирани към определени погрешни неща и много често науките, умът и абстрактните идеи гонят неща, които в реалността нямат никакво значение и дори не винаги съществуват, вместо да гледат, оценяват и използват онова, което е пред тях, което имат.

Нека за момент се върнем към Празнотата. Какво в таоистките пейзажи е толкова ободряващо за различните хора? Празнотата, мястото което не е запълнено с нищо! Какво има в чистата вода, чистият въздух, чистият сняг? В добрата музика? Клод Дебюси го е казал — „Музиката е онова, между нотите.“

„Wooh Baby! Oooaowee BABY! (Wanga wanga wanga.) Baby, don't *leave* me! (Wanga wanga crash bang!) Baby, don't *LEAVE* me!“ Като тишината след шума, като студената чиста вода в горещ прашен ден. Празнотата пречиства претъпканият мозък и зарежда батериите на душата.

Но много хора не понасят Празнотата, защото им напомня за самотата. Изглежда всичко трябва да се запълни — книгите, хълмовете, вакантните места, но едва когато всичко е пълно идва Самотата. Тогава различните групи се обединяват, Класите се обаждат

и почват да се купуват джунджурийки от рода на Подарък за Теб. Когато самотата почука на вратата, едва тогава се включва телевизора, уж, за да я прогони. Но тя не си тръгва. И само някои правят обратното, извличат Празнотата от Голямата каша на живота и изнамират Пълнотата На Нищото.

Един от любимите ми примери за стойността на Нищото е случката с Японския император Хирохито. И така, да си император в една от най-конфуцианските страни на света не е непременно много отпускащо. От ранна утрин до късна нощ, практически всеки миг от живота му императорът бил зает със срещи, аудиенции, обиколки, инспекции и кой знае още какво. И през целия ден, зает с правенето на какво ли не, императорът трябвало да си остане спокоен като голям кораб, плуващ по течението.

И по средата на такъв практически натоварващ ден, императорът бил закарван до Приемната за среща с някого. Но, когато пристигнал там нямало никой. Императорът повървял по средата на помещението и накрая се поклонил пред празното място. После се върнал при хората си с огромна усмивка на лицето. „По често трябва да си определяме такива срещи! — казал той. — Не съм се радвал така на живота от толкова време!“

В 48 глава на Тао-те-Чинг, Лао Дзъ пише: За да се доберете до Познания, слагайте по нещо всеки ден, но ако искате мъдрост, премахвайте по нещо всеки ден. Чуанг-дзе казва:

— Аз се обучавам! — казал Йен Ху.

— Как? — питал Учителя.

— Като забравям правилата на Правилността и нивата на Издигане.

— Добре, но може да бъде и по-добре!

След няколко дни Йен-Ху отбелязал — Имам прогрес!

— Какъв?

— Забравих Ритуалите и музиката!

— По-добре, но не и отлично!

По някое време, доста по-късно Йен Ху седнал на земята и споделил с Учителя:

— Сега съм седнал и забравих всичко.

Учителят се сепнал и питал:

— Какво искаш да кажеш с това, че си забравил всичко.

— Забравих тялото и усещанията си, изоставих всичко навън и всичко отвъд. По средата на нищото, се наслаждавах на Всичкото.

Учителят се поклонил.

— Ти си разгадал границите на времето и познанието. Аз съм далеч зад теб. Ти си намерил Пътя.

Събиране, анализ, обработка и фиксиране на информацията, това всичкото мозъкът извършва съвсем автоматично, бързо и без усилия, нещо което не може дори и най-бързият компютър на света, който изглежда като детска играчка. Но той може и повече! Да го използваш само за обичайните неща и за нищо повече е толкова неефективно и неправилно, колкото и използването на магическа пръчица за отварянето на консерва боб. Силата на Празното Съзнание е нещо, което не се поддава на обяснение. Но тя може да се използва от онзи, който оценява стойността на Нищото.

Нека приемем, че ви идва някаква идея, или както Пух казва, тя ви обзема. Откъде е дошла? От нещо, което пък идва от нещо. Ако успеете да я проследите по целия и път, в крайна сметка ще откриете, че тя произхожда от Нищото. И още повече, колкото по-велика е тази идея, толкова по-лесно може да се проследи до там. Гениалния Удар! Нещото, за което никой не е и мечтал преди! Революционно откритие! Практически всеки от нас е имал поне една такава, много често на сън, когато всичко всичко е толкова ясно и препълнено с Нищото и тогава, точно тогава се появява идеята като, че ли от нищото. Но дори не е необходимо да спим няколко часа, за да се случи това. Можем да сме будни, напълно будни! Процесът е естествен!

Той е започнал в нашето детство, когато сме били напълно безпомощни, но не сме се страхували, а само сме се забавлявали на света наоколо. И сме достигнали юношеството, все още безпомощни, но опитващи се най-малкото да постигнем някаква независимост. Надраствайки този етап сме се озовали в зрелостта — самозадоволяващи се индивиди, способни и достатъчно зрели за да се грижим за останалите, както са ни учили преди това.

Но зрелостта не е най-високото ниво на нашето духовно развитие. На върха е независимото, с чисто съзнание, всевиждащо ДЕТЕ. Това е нивото познато като Мъдрост. В Тао-те-Чинг и редица други мъдри книги е написано: „Върнете се в началото! Станете отново дете!“ Какво е онова, което прави просветения изпълнен с

щастие и светлина, като дете? Защо понякога дори Той говори като дете? Защото е! Мъдрите са деца Мозъците им са изчистени от нещата и малките знания и на това място те се пълнят с мъдростта на Гениалното Нищо, Космическият Път.

Те си вървели, мислейки и разговаряйки за това-онова и бавно-бавно стигнали до прекрасно непознато място в Гората, наречено Галеоновото Лоно, заобиколено от повече от 60 дървета, Кристофър Робин бил чувал за него. Това било странното място, в което никой не можел да преброи дърветата, дори и отбелязвайки ги, човек се чудел дали са 63 или 64. Дори земята не била като земята в другите части на Гората — сива, на бучки и студена, а обратното зелена, гладка и тиха — чиста дълбока трева. Стойки там можело да се види целият свят до хоризонта и зелената трева, докосваща небето и като че ли целият свят ги изпълвал в мястото наречено, Галеновото Лоно.

И ето че тук свършват всички книги за Пух, там в Невероятното Място на върха на Гората. Можем да отидем там по всяко време. Не е далече, не е трудно да го намерим. Само трябва да поемем по пътеката на Нищото. Защото е там, където сме и ако сте приятели на мечетата ще го намерите!

СЕГА-ТО НА ПУХ

По изгрев и по залез, малкото мече пътува през гората. Защо сме го следвали, когато сме били малки? Въпреки всичко, то е било с просто едно мече с малко мозък в главата. Но толкова ли е важен Мозъка, все пак? Мозъкът ли е онова, от което се нуждаем, за да стигнем там, където трябва? Или точно обратното, той е оня, който ни води по грешни пътища, следвайки ехото в клоните на дърветата, мислейки го за реално и вместо това просто просто трябва да се вслушаме във вътрешния си глас, който ни сочи истинския път.

Мозъкът може да прави много неща, но нещата, които можем да правим не са най-важното на този свят. Абстракциите на мисълта само ни отдалечават от реалността и този свят, светът на Гората на истинският Живот, сега е в окаяно състояние просто защото твърде много хора мислят твърде много и не им пука за нищо. Независимо от това, че много мозъци се напъват да мислят и да вярват няма да мине много време, когато грешките ще се задълбочат дотолкова, че всички ние ще трябва да се спасяваме. Единственият шанс да предотвратим тази катастрофа е в промяната на начина ни на мислене, в това да се научим да зачитаме мъдростта и доволството. Тези неща са търсени от Знаещите и умните, но те сами по себе си не произхождат от там. Те никога не са ги постигали и никога няма да могат. Не бива и да ги преследваме с такава отчайваща страст по тези грешни пътища. Ако Знанията и Разума ни позволяват да правим толкова ужасни неща то както си знаем те много преди това биха разрушили целият живот на земята и онова малко простишко нещо, което би ни спасило не се крие в търсенето им, а обратното то е в нас и ние можем да го сторим някак си по свой начин.

Учителите на Живота знаят пътя, тъй като се вслушват във вътрешния си глас, в гласа на мъдростта и простотата, гласът който значи повече от Разума и знае повече от Знанието. И този глас не е някаква специална дарба у малцина, а е даден на всички нас. А онзи, който се вслушва в него е много по-често едно от изключенията,

отколкото едно от правилата на закона, закон, който е неприложим в реалността.

Във всеки от нас има по един Бухал, Заек, Йори и Пух. Но уви твърде дълго сме избирали пътят на Заека и Бухала. А сега недоволстваме като Йори. Но така не постигаме нищо. Можем просто да изберем Пух. И някъде там, дълбоко, той ни вика с гласа на детето. Може да е трудно да го чуем понякога, но без него никога ама никога няма да намерим пътя в Гората.

ЗАВРЪЩАНЕ

- Е, какво мислиш, Пух?
- Да си мисля за какво?
- За Таото на Пух!
- За Какво на Пух?
- Трябва ли да минем през всичкото това отново?
- Да минем през какво, отново?
- Таото на Пух!
- Какво е Таото на Пух?
- Знаеш — Неиздълбания Пън, Принципа На Котлешън Пая, Пътят на Пух, Този вид мече и още!
- О!
- Това е Таото на Пух!
- Охххххх!
- И как ще го обясниш?
- Ами... само да дойде при мен и ще ти го изпея!
- Точно така!
- Ами... (ъхъм)...

*Знаеш пътя
Тръгни по пътя
Направи пътя
Пътят, който сме
Нещата, които сме
Всичко е пред теб
Но ако се престараваш да видиш
Само ще се объркаш повече.*

*Аз съм си аз!
Ти си си ти!
Това е ясно!*

*Но когато правиш
Нещата, които не можеш
Ти ще намериш пътя
И пътят ще те следва
Навсякъде!*

— Ето какво мисля аз! — каза Пух.

— Перфектно. Но ти знаеш, нали?

— Да знам какво?

— Ми то е същото!

— О! — каза Пух. — Така е!

Това е неофициален превод.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.